

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Κ Κ Α
1 1 9 8

ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΝΤΥΠΟΥ 21 - 0122

«Οὐκ ἀρνησώμεθα σε Φίλη Ὁρθοδοξία...»

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

«ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ» (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

ΙΔΡΥΤΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΑΠΟΡΙΔΗΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2026, ΕΤΟΣ 76^{ΟΝ}, ΑΡ. ΦΥΛ. 1050 ΑΘΗΝΑΙ (Τ.Κ. 106 82), ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 (Γ' ΟΡΟΦΟΣ)

Ἡ Συνοδική Ἐκδήλωση τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας

Ὁμιλία Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς και Σαλαμῖνος κ. Γεροντίου - ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ 2026

Τελετή Καταδύσεως Τιμίου Σταυροῦ

«Σήμερον τὰ τοῦ Ἰορδάνου νάματα εἰς ἰάματα
μεταποιεῖται, καὶ πάσα ἡ κτίσις βάντιζεται μυστικῶς.»
(Στιχηρὸν Ἑσπερινῶ Θεοφανείων)

Ἡ ἁγία καὶ μεγάλη ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων, ἡ ἑορτὴ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, ἀποκαλύπτει σήμερον ἐνώπιόν μας τὸ μέγα μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας. Ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καταδέχεται νὰ κατέλθῃ εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ἰορδάνου, ὄχι ἵνα καθαρῇ – Ἐκεῖνος ὁ Ἄχραντος – ἀλλὰ ἵνα καθάρισῃ, νὰ ἀγιάσῃ καὶ νὰ φωτίσῃ σύμπασαν τὴν κτίσιν.

Σήμερον ὁ Πατὴρ μαρτυρεῖ ἐξ οὐρανῶν, ὁ Υἱὸς βαπτίζεται ἐν Ἰορδάνῃ, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καταβαίνει ἐν εἰδει περιστεράς. Ἡ Ἁγία Τριάς φανερῶνεται, καὶ ἡ ἀλήθεια λάμπει ἀνεπιφύλακτα, ἀνατρέποντας τὸ ψεῦδος καὶ τὴν πλάνην.

Ἡ τελετὴ τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, τὴν ὁποίαν ἐπιτελοῦμε σήμερον, δὲν ἀποτελεῖ ἓνα ἔθιμον ἢ μία γραφικὴ παράδοσιν· εἶναι ὁμολογία πίστεως. Ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ καταδύεται εἰς τὰ ὕδατα, ὅπως ὁ Χριστὸς κατέβῃ εἰς τὸν Ἰορδάνην, γιὰ νὰ ἀγιάσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ νὰ συντρίψῃ τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ.

Ὅμως, ἀδελφοί μου, ἡ ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων μᾶς θέτει καὶ ἓνα μέγα κριτήριον: τὸ κριτήριον τῆς ἀληθείας. Διότι ἐὰν σήμερον ὁ Θεὸς φανερῶνεται, ὁ διάβολος ἐπιχειρεῖ νὰ συγκαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν μὲ ψευδοφωτισμούς, μὲ διαθρησκειακὰ συγχωνεύματα καὶ μὲ ἀντικανονικὰ ἀνοίγματα, πού πληγώνουν τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Δὲν μπορούμε νὰ σιωπήσουμε, ὅταν γινόμαστε μάρτυρες ἐνεργειῶν πού προσβάλλουν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν. Ἡ πρόσφατος ἐπίσκεψις τοῦ Πάπα εἰς τὴν Νίκαιαν καὶ τὸ Φανάρι, καὶ ἡ ἐκεῖ

ἀντικανονικὴ διαμνημόνευσις του ὡς Ὁρθοδόξου Ἀρχιερέως, δὲν συνιστᾷ μαρτυρία ἀληθείας, ἀλλὰ σύγχυσιν.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχει ἀνάγκην διπλωματικῶν ἐξισώσεων, οὔτε ἐνότητος ἀνευ μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πατερικὴν πίστιν.

Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας εἶναι καρπὸς τῆς ἀληθείας καὶ ὄχι συμβιβασμὸς εἰς βάρος αὐτῆς. Ὅπως τὰ ὕδατα τοῦ Ἰορδάνου ἀγιάσθησαν μόνον διότι ἐδέχθησαν τὸν Ἀληθινὸν Θεόν, ἔτσι καὶ ἡ

Ἐκκλησία παραμένει ἁγία μόνον ὅταν φυλάττει ἀκέραιον τὸ δόγμα καὶ τὴν παράδοσιν τῶν Ἁγίων Πατέρων.

Ἐμεῖς, ὡς Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, δὲν ἔχουμε νὰ καυχηθοῦμε διὰ ἀριθμούς, οὔτε διὰ κοσμικὴν ἰσχύν. Καυχώμεθα μόνον διὰ τὴν πίστιν τὴν παραδοθεῖσαν «ἅπαξ τοῖς Ἁγίοις». Καυχώμεθα διότι στεκόμεθα ἐν τῇ ἀληθείᾳ, ἔστω καὶ ὀλίγοι, ἔστω καὶ περιφρονημένοι, ἀλλὰ ἀκλόνητοι.

Καὶ σήμερον, ἐνῶ ὁ Τίμιος Σταυρὸς καταδύεται εἰς τὰ ὕδατα, μᾶς καλεῖ ὁ Χριστὸς νὰ καταδύσουμε καὶ ἔμεῖς τὸ θέλημά μας εἰς τὸ θέλημά Του. Νὰ ἀπορρίψουμε τὴν εὐκολία τῶν συμβιβασμῶν καὶ νὰ κρατήσουμε τὸν στενὸν καὶ τεθλιμμένον δρόμον τῆς παραδόσεως.

Ἄς κρατήσουμε, ἀδελφοί μου, τὴν πίστιν καθαρὰν, ὅπως τὰ ἁγιασμένα ὕδατα τῶν Θεοφανείων. Ἄς φυλάξουμε τὶς πατρώες παραδόσεις, ὅχι ὡς μουσειακὸ κατάλοιπο, ἀλλὰ ὡς ζῶσα μαρτυρία σωτηρίας. Ἄς μείνουμε πιστοὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Πατέρων, ἵνα ἀξιωθοῦμε καὶ ἔμεῖς νὰ φωτισθοῦμε ἀπὸ τὸ Φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον πάντα ἄνθρωπον.

Χρόνια Πολλά, καλὸν φωτισμὸν καὶ σταθερότητα ἐν ταῖς πατρώαις παραδόσεσιν.

Ὁ Συνοδικὸς Ἑορτασμὸς τῶν Ἁγίων Θεοφανείων στὸν Κεντρικὸ Λιμένα τοῦ Πειραιᾶ.

Μὲ περισσὴ λαμπρότητα καὶ ἐκκλησιαστικὴ τάξη ἑορτάστηκε ἡ Δεσποτικὴ ἑορτὴ τῆς Βαπτίσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴν Δευτέρα, 6/19-01-2026, στὸ Κεντρικὸ Λιμάνι τῆς Πατρίδος μας, τὸν Πειραιᾶ.

Τὸ πρῶν πραγματοποιήθηκε ὁ Ὁρθρος καὶ ἡ Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία στὸν Ἱερὸ Ναὸ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Καρραβᾶ Πειραιῶς προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γεροντίου καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ Ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Ἁγιασμοῦ στὴν ὁποία

συμμετεῖχαν καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες κ. Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος καὶ Τορόντο κ. Μωϋσῆς.

Ἐν συνέχεια ξεκίνησε λαμπρὴ λιτανευτικὴ πομπὴ μὲ τὴν συμμετοχὴ τῶν ὡς ἄνω Ἀρχιερέων καθὼς καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ταλαντίου κ. Καλλινίκου, πλειάδος κληρικῶν καὶ μοναχῶν, τῶν φιλαρμονικῶν μπάντων τῶν Δήμων Πειραιῶς, Ἀσπροπύργου καὶ τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος καθὼς καὶ ἑκατοντάδων νέων ἐνδεδυμένων μὲ ἐκκλησιαστικὲς καὶ παραδοσιακὲς ἐνδυμασίες. Τοὺς ἱερούς ὕμνους

ἀπέδωσε ἡ χορωδία τῆς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος.

Προεξάρχων τῆς Τελετῆς τῆς Καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἦταν ὁ σεπτὸς Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας μας, Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Καλλίνικος. Τὸν πανηγυρικὸ τῆς ἡμέρας ἐκφώνησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος.

Παρέστησαν ἀρκετοὶ ἐκπρόσωποι τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας καὶ τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως.

Μετὰ τὸ πέρασ τῆς Τελετῆς σχηματίστηκε λιτανευτικὴ πομπὴ πρὸς τὸ Δημοτικὸ Θέατρο Πειραιῶς, ὅπου ἐγίνε καὶ ἡ Ἀπόλυσις.

Τὰ Θεοφάνεια ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα.

Μὲ λαμπρότητα ἐορτάστηκαν τὰ Ἅγια Θεοφάνεια καὶ σὲ ἄλλες περιοχὲς τῆς Πατρίδος μας.

Στὴν συμπρωτεύουσα Θεσσαλονίκη τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν προέστη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Γρηγόριος.

Στὸν Βόλο ξεκίνησε λιτανευτικὴ πομπὴ ἀπὸ τὸν Ἱερὸ Ναὸ Γενεθλίου τοῦ Προδρόμου ἕως καὶ τὸ Λιμάνι ὅπου πραγματοποιήθηκε ἡ Κατάδυση τοῦ Σταυροῦ ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Φωτίου.

Στὴν Λάρισα πραγματοποιήθηκε ἡ Τελετὴ τῆς καταδύσεως τοῦ Σταυροῦ στὴν γέφυρα τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Κλήμεντος.

Στὴν Χαλκίδα μετέβη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος, ὁ ὁποῖος προέστη τῆς Ἀρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας στὸν Καθεδρικό Ναὸ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου καὶ ἐν συνεχείᾳ τῆς Λιτανείας, τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ καὶ τῆς Καταδύσεως τοῦ Σταυροῦ.

Θεοφάνεια στὴν Κάρυστο

Θεοφάνεια στὴν Καβάλα

Θεοφάνεια στὴ Μεσορόπη Καβάλας

Θεοφάνεια στὴν Βερδικούσσια

Θεοφάνεια στὴν Πάτρα

Θεοφάνεια στὴν Κόρινθο

Ἀνακοίνωσις Ἀποφάσεων Ἱεραῶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας 07ης / 20ης Ἰανουαρίου 2026

Τὴν Τρίτην, 07ην / 20ην Ἰανουαρίου 2026, συνήλθεν εἰς πέμπτην τακτικὴν Συνεδρίαν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γεροντίου ὡς Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλινίκου, καὶ τῆ συμμετοχῆ ἑτέρων ἐξ Ἀρχιερέων, συνεζήτησε δὲ καὶ ἀπεφάσισεν ἐπὶ τῶν κάτωθι θεμάτων:

1. Ἀνεβλήθη ἡ λήψις ἀποφάσεως διὰ τὴν ἐπομένην συνεδρίαν, ἐπὶ αἰτήσεως προσχωρήσεως Κληρικοῦ ἐξ ἀντικανονικοῦ χώρου τοῦ Πατρίου κατόπιν ἀκροάσεως αὐτοῦ, προκειμένου νὰ παρίσταται ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος ὡς εἰσηγητῆς ἐπὶ τοῦ θέματος.
2. Ἀπερρίφθη ἡ αἴτησις προσλήψεως Κληρικοῦ τινος ἐκ Ρουμανίας.
3. Ἐγένετο ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ Συνοδικοῦ ἑορτασμοῦ τῶν ἁγίων Θεοφανείων, ὡς καὶ ὁ ἑορτασμὸς τῆς ἑορτῆς ταύτης εἰς τὰς Ἐπαρχίας.
4. Συνεζητήθησαν ὀργανωτικά, ποιμαντικά καὶ νομικά ζητήματα καὶ ἐλήφθησαν σχετικαὶ ἀποφάσεις Εἰδικῶς δὲ ὡς πρὸς τὸ θέμα τοῦ λεγομένου «μισοσαραντισμοῦ» διὰ τὰς ἐπιλοχείους γυναικάς (λεχωῖδας-λεχῶνας), ἐπεβεβαιώθη ὅτι τοιοῦτος δὲν ὑφίσταται εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Παράδοσιν καὶ ἀποτελεῖ μὴ ἀποδεκτὴν νεόκοπον πρακτικὴν.
5. Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀντεμετώπισε καὶ ἕτερά τινὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως.

Ἐκ τῆς Αρχιγραμματείας

Ἀνακοίνωσις Ἀποφάσεων Ἱεραῶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας 04ης / 17ης Φεβρουαρίου 2026

Τὴν Τρίτην, 04ην / 17ην Φεβρουαρίου 2026, συνήλθεν εἰς ἕκτην τακτικὴν Συνεδρίαν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλινίκου, καὶ τῆ συμμετοχῆ ἑτέρων ὀκτῶ Αρχιερέων, συνεζήτησε δὲ καὶ ἀπεφάσισεν ἐπὶ τῶν κάτωθι θεμάτων:

1. Συνεζητήθη ἡ ἀναβληθεῖσα ἐκ τῆς προηγουμένης Συνεδρίας ὑπόθεσις ἐξετάσεως αἰτήσεως προσχωρήσεως Κληρικοῦ ἐξ ἀντικανονικοῦ χώρου τοῦ Πατρίου καὶ ἀπεφασίσθη κατ' ἀρχὰς ἡ ἀποδοχὴ αὐτοῦ ὡς μέλους τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν καιρῷ εὐθέτῳ ἡ ἐνδεχομένη συμπερίληψις αὐτοῦ εἰς τὸν Ἱερόν Κλῆρον.
2. Ἐγένετο ἡ ἀποτίμησις τῆς ποιμαντικῆς ἐπισκέψεως τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Μεθώνης εἰς τὴν Κένναν.
3. Ὁ Σεβασμ. Δημητριάδος ἀνεφέρθη εἰς τὴν μέχρι τότε δρᾶσιν αὐτοῦ εἰς Αὐστραλίαν καὶ Ν. Ζηλανδίαν, καθὼς καὶ περὶ τῆς ἐπικειμένης ἐπισκέψεως αὐτοῦ εἰς Ἰνδουήσιαν.

4. Εγένετο ἀποδεκτὴ ἡ αἴτησις προσωρήσεως τοῦ Πρεσβυτέρου π. Συμεῶν Δεζρομπίτου ἐξ Ἀγγλίας, προερχομένου ἐκ τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας. Ἀνετέθη εἰς τὸν Σεβασμ. Μεθώνης ἡ ἀποκατάστασις αὐτοῦ διὰ τῆς πρεπούσης τάξεως.
5. Ὁ Σεβασμ. Δημητριάδος ἐνημέρωσε τὴν Ἱ. Σύνοδον περὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς προσφάτου Συνεδρίας τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου Ἀμερικῆς, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ἡ ἀποδοχὴ τῆς αἰτήσεως τοῦ Πρεσβυτέρου π. Θεοδώρου Ἀλαμάνου ἐκ Τορόντο.
6. Συνεζητήθησαν διοικητικὰ τινὰ ζητήματα τῆς ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς.
7. Ὁ Σεβασμ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος ἀνεφέρθη ἐνημερωτικῶς εἰς τὴν πρόσφατον ἐπίσκεψιν αὐτοῦ εἰς Σερβίαν διὰ τὴν ἱεράν Πανήγυριν τοῦ Ἁγίου Σάββα Σερβίας πλησίον τοῦ Βελιγραδίου.
8. Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάσισε τὴν παραπομπὴν δύο πρὸ καιροῦ ἀποστατησάντων πρώην Ἱερομονάχων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἰς τὸ Πρωτοβάθμιον διὰ Πρεσβυτέρους Συνοδικὸν Δικαστήριον.
9. Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀντεμετώπισε καὶ ἕτερα τινὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ Ἀρχιερατικῆς Περιφερείας Ἰνδονησίας

Ἐξ ἀφορμῆς περιστατικῶν συμμετοχῆς Ἰνδονησίων Κληρικῶν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος εἰς ἐκδηλώσεις μεθ' ἕτεροδόξων, εἶχεν ἤδη πρὸ πολλῶν μηνῶν καταστῆ σαφές, ὅτι αἱ ὁδηγίαι τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου πρὸς αὐτοὺς περὶ τηρήσεως τῶν σχετικῶν Ἱερῶν Κανόνων, διὰ τῶν ὁποίων ἀπαγορεύεται ἡ συμμετοχὴ εἰς συμπροσευχάς, δὲν εἶχον γίνεαι δυστυχῶς ἀντιληπτὰ ὑπὸ πάντων τῶν ἐκεῖ Κληρικῶν, οὔτε κατανοητὰ εἰς πλήρη βαθμὸν ὑφ' ὅλων ὧν ἔλαβον γνῶσιν αὐτῶν.

Ὡς ἐκ τούτου, ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Δημητριάδος καὶ Τοποτηρητῆς Ἰνδονησίας κ. Φώτιος ἐπρογραμματίισε κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον τὴν μετάβασιν αὐτοῦ ἐπὶ τόπου καὶ τὴν σύγκλησιν γενικῆς Συνάξεως τῶν Κληρικῶν εἰς Τζακάρταν, πρωτεύουσαν τῆς Ἰνδονησίας, προκειμένου νὰ ἐξηγήσῃ εἰς ἅπαντας ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸ ἐν λόγῳ σοβαρὸν ζήτημα καὶ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἀπορίας αὐτῶν, οὕτως ὥστε νὰ ἐμπεδωθῇ ὑπ' αὐτῶν ἡ προσήλωσις εἰς τὴν ἀκρίβειαν τῆς τηρήσεως τῶν σχετικῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ ἐν γένει τῶν ἀπαραβάτων ἀρχῶν Πίστεως τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Ἡ Σύναξις εἶχε καθορισθῆ διὰ τὴν Καθαρὰν Ἑβδομάδα τοῦ τρέχοντος ἔτους 2026, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Σεβασμ. Τοποτηρητῆς κ. Φώτιος ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ ἐξ Αὐστραλίας (ὅπου ἤδη εὐρίσκεται) εἰς Ἰνδονησίαν.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἕτερον περιστατικὸν προσφάτως κατέδειξε τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ προβλήματος καὶ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἐπὶ τόπου μεταβάσεως διὰ τὴν ἐπίλυσιν αὐτοῦ. Ἡ συμμετοχὴ Κληρικοῦ τινος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐν Ἰνδονησίᾳ, ὁμοῦ μεθ' ὁμάδος λαϊκῶν εἰς ναὸν Παπικῶν, παρουσίᾳ καὶ Διαμαρτυρομένων, εἰς ἐκδήλωσιν «προσευχῆς διὰ τὴν ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν», προεξένησε δικαίως τὸν σκανδαλισμὸν Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Αἱ ἐξηγήσεις αἱ ὁποῖαι ἐδώθησαν γραπτῶς καὶ προφορικῶς εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Τοποτηρητὴν ἐκ μέρους τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀρχιερατικῆς Περιφερείας ἦσαν ὅτι εἰς τὴν ἐκδήλωσιν ταύτην προσεκλήθη ἡ ἀρτισύστατος ἐν Ἰνδονησίᾳ Χορωδία Βυζαντινῆς Μουσικῆς, τὴν ὁποίαν διευθύνει ὁ Αἰδ. π. Μαρτίνος (κατὰ κόσμον Μαρκελλῖνος Σουτάρτο Χαντισαπούρτο), προκειμένου νὰ παρουσιάσῃ πρόγραμμα βυζαντινῶν ὕμνων εἰς Ἰνδονησιακὴν γλῶσσαν καὶ οἱ ἐν Ἰνδονησίᾳ ἐθεώρησαν τοῦτο ὡς καλλιτεχνικὴν παρουσίαν καὶ ὄχι ἀπηγορευμένην συμπροσευχὴν, ὁ δὲ π. Μαρτίνος παρέστη ὡς Χοράρχης καὶ ὄχι ὡς Κληρικός.

Ἐξηγήθη ὁμως εἰς αὐτοὺς ὅτι τοῦτο δὲν ἰσχύει, ὅτι οἱ βυζαντινοὶ ὕμνοι δὲν δύνανται νὰ ἀπογυμνωθοῦν τῆς προσευχητικῆς τῶν ιδιότητος καὶ νὰ ἀντιμετωπισθοῦν μόνον ὡς καλλιτεχνικὸν δρώμενον, οὔτε ὁ Ἱερεὺς νὰ διαχωρίσῃ τὴν Ἱερατικὴν αὐτοῦ ιδιότητα ἀπὸ τὴν οἰανδήποτε ἕτεραν ιδιότητα διαθέτει. Ἐπὶ πλέον, ἐτονίσθη εἰς αὐτοὺς ὅτι τὸ Συμβούλιον τῆς Ἀρχιερατικῆς Περιφερείας ὤφειλε νὰ προσυνηνοθηθῇ μετὰ τοῦ Σεβασμ. Τοποτηρητοῦ καὶ νὰ μὴ ἐνεργήσῃ αὐτοβούλως. Τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ εἰς τὸ μέλλον κατ' οὐδένα τρόπον.

Τὸ ἀναφυνὲν ζήτημα θέλει ἐξετασθῆ ἐκτενέστερον κατὰ τὴν ἐπὶ τόπου ἐπίσκεψιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Τοποτηρητοῦ κ. Φωτίου κατὰ τὸ προσεχὲς διάστημα τῶν ἐπομένων ἡμερῶν. Διὸ καὶ αἰτούμεθα συγγνώμην ἀπὸ τοὺς δικαίως σκανδαλισθέντας Πατέρας καὶ Ἀδελφοὺς καὶ ἐπικαλούμεθα τὰς προσευχὰς ὅλων διὰ τὴν διόρθωσιν τῶν ἐνίοτε κακῶς πραττομένων, ἕως ὅτου ἐπιτευχθῇ σταθερὰ πορεία καὶ μαρτυρία τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως εἰς τὴν Ἰνδονησίαν ἄνευ ἀνεπιτρέπτων ἐνεργειῶν, αἱ ὁποῖαι κολάζονται σαφῶς ὑπὸ τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων.

26-01/08-02-2026

Ἐκ τῆς Τοποτηρητείας τῆς Ἀρχιερατικῆς Περιφερείας Ἰνδονησίας

Ἡ Συνοδική Ἐκδήλωση τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας

Τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας τὸ ἑσπέρας, 16-02/01-03-2026, πραγματοποιήθηκε ἡ καθιερωμένη γιὰ τὴν Ἐκκλησία μας Συνοδικὴ Ἐκδήλωση στὴν αἴθουσα τοῦ Πολεμικοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν, μὲ τὴν παρουσία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Καλλινίκου, τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γεροντίου, Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου, Φιλίππων καὶ Μαρωνείας κ. Ἀμβροσίου καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ταλαντίου κ. Καλλινίκου.

Τὴν Ἐκδήλωση προλόγισε ὁ Αἰδ/τος Πρωτοπρεσβύτερος π. Γεώργιος Κοντογιώργης καὶ κατόπιν ξεκίνησε τὸ Α' μέρος μὲ ἐπίκαιρους ἐκκλησιαστικούς ὕμνους ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιαστικὴ Βυζαντινὴ Χορωδία ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ κ. Στυλιανοῦ Μακρῆ.

Στὸ Β' μέρος ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φιλίππων καὶ Μαρωνείας κ. Ἀμβρόσιος ἐκφώνησε ἐμπνευσμένη ὁμιλία μὲ θέμα «Γνωστικισμὸς καὶ Οἰκουμενισμὸς».

Ἐν συνεχείᾳ προσεκλήθη στὸ βῆμα ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Καλλνίκος ὡς Γραμματεὺς τῆς Ἱεράς Συνόδου, ὁ ὁποῖος ἀναφέρθηκε στὶς καθιερωμένες τιμητικὲς διακρίσεις. Ἡ Ἱερά Σύνοδος φέτος τίμησε μὲ τὸ χρυσὸ Σταυρὸ τοῦ Ἁγίου Χρυσοστόμου τοῦ νέου Ὁμολογητοῦ τὸν μακαριστὸ Παναγιώτη Τόγια, ὡς μεγάλο εὐεργέτη τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ μὲ τὸ χρυσὸ μετάλλιο τῆς Γ' Ἐμφανίσεως τοῦ Τ. Σταυροῦ τὸν κ. Κυπριανὸ Κατσούδα γιὰ τὴν συμβολή του στὴν διδασκαλία καὶ διάδοση τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς στὴν Ἱεραποστολὴ τῆς Ἰνδονησίας.

Ἐν κατακλείδι, ὁ Μακαριώτατος ἐπιλόγισε τὴν Ἐκδήλωση λέγων χαρακτηριστικὰ ὅτι «ἡ Ὁρθόδοξη Πίστη εἶναι τὸ πνευματικὸ μας ὄζυγόνο» καὶ προτρέπων τοὺς πιστοὺς ποὺ προσήλθαν νὰ παραμείνουν σταθεροὶ καὶ ἀμετακίνητοι στὴν Ὁρθόδοξία.

Νίκαια – Φανάρι: Τί ἀκριβῶς συνέβη;

Μεγάλος θόρυβος προκλήθηκε ἐσχάτως σχετικὰ μὲ τὸν ἑορτασμὸ τῆς ἐπετείου τῶν 1700 ἐτῶν ἀπὸ τὴν Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο στὴν Νίκαια τῆς Βιθυνίας καὶ ἐν συνεχείᾳ τῆς Θρονικῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου στὴν Κωνσταντινούπολη (28-30 Νοεμβρίου).

Ὁ Πάπας Ρώμης Λέων ΙΔ' καὶ ὁ Πατριάρχης Κων/λεως Βαρθολομαῖος μὲ τὶς συνοδίες τους, ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Θεόδωρος, ὅπως καὶ πολλοὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου εὐρύτερα, βρέθηκαν στὸ ἐπίκεντρο τοῦ ἐνδιαφέροντος.

Τὸ γεγονός προβλήθηκε καὶ ἐπαινήθηκε ὡς ἱστορικῆς σημασίας μὲ ἰδιαίτερα θετικὸ τρόπο. Οἱ λόγοι περὶ ἐνότητος καὶ ἀγάπης, οἱ εἰκόνες καὶ σκηνές ἐναγκαλισμῶν, ἀσπασμῶν, ὅπως καὶ κοινῶν τελετῶν, προσευχῶν, ὑπογραφῶν, εὐλογιῶν, μηνυμάτων καὶ χειρονομιῶν εὐμενῶν ἔκαναν τὸν γύρο τοῦ κόσμου καὶ ἐξέπεμψαν ἔντονες ἐντυπώσεις ἀπὸ κοσμικῆς καὶ συναισθηματικῆς πλευρᾶς.

Ὅμως, ἀπὸ καθαρὰ πνευματικῆς σκοπιᾶς ὅλα αὐτὰ τὰ συμβάντα τί ἐντύπωση προκάλεσαν; Βάσει τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανικοῦ κριτηρίου, ὅπως τὸ γνωρίζουμε ἀπὸ τὴν θεολογία μας, τὴν ἱστορία μας, τὴν παράδοσή μας καὶ τὴν ἐμπειρία τῶν Ἁγίων μας,

ποὺ μπορούμε νὰ κατατάξουμε αὐτοὺς τοὺς ἑορτασμοὺς καὶ πῶς νὰ τοὺς ἀξιολογήσουμε καὶ χαρακτηρίσουμε;

Ἦδη κάποιοι ἔχουν προβεῖ ἀπὸ ὀρθοδόξου πλευρᾶς στὸ ἔργο αὐτὸ καὶ ὑπενθύμισαν ὅτι τηρήθηκαν τὰ ἴδια, ὅπως συνέβη καὶ σὲ ἐπισκέψεις Παπῶν στὸ Φανάρι τὶς προηγούμενες δύο δεκαετίες (2006, 2014) μὲ τὶς ἀντικανονικὲς συμπορευτὲς καὶ συνδιακηρύξεις, ὅπως καὶ μὲ τὰ ἀτελῆ συλλείτουργα. Καὶ ὅτι αὐτὰ συνιστοῦν ἀπερίφραστα μέγα θεολογικὸ ψεῦδος. Διότι ἐπρόκειτο γιὰ συγκρητιστικὲς ἐκδηλώσεις πρὸς τὸ θεαθῆναι μὲ ἓναν καὶ μοναδικὸ σκοπὸ: αὐτὸν τῆς προωθήσεως καὶ ἐδραιώσεως τῆς Παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Παπικὸι καὶ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῆς, ὅπως καὶ ἀντιπρόσωποι Οἰκουμενικῶν Ὁργανισμῶν καὶ λοιπῶν αἱρέσεων, ἐξέφρασαν γιὰ ἄλλη μία φορά μὲ τὸν πιὸ ἐπίσημο τρόπο τὴν ταῦτίσή τους στὸ Οἰκουμενιστικὸ τους ὄραμα. Κατ' αὐτοὺς ὑπάρχει ἀγάπη, ὑπερτονισμὸς τῆς ἀγάπης, χωρὶς ὅμως Ἀλήθεια. Ὁμιλοῦν καὶ ἐκφράζουν τὴν ἐνόητά τους χωρὶς Ἀλήθεια, πρᾶγμα ἀφύσικο ὀρθοδόξως.

Α. Νίκαια – ἐπετειακὸς ἑορτασμὸς.

Ἐκεῖ ἀκριβῶς ποὺ καταισχύθηκε ἡ ἀρειανικὴ αἵρεση, στὴν Νί-

καία, εκεί έγινε συνεορτασμός με τον Πάπα της Ρώμης, ο οποίος με το Πρωτείο και κυρίως με το Αλάθητό του συνιστά και εκπροσωπεί έναν θλιβερό Νεο-αρειανισμό, σύμφωνα με τον Όμολογητή Πατέρα Ιουστίνο Πόποβιτς. Αυτό είναι κάτι το τραγικό και έπαισχυντο!

Οι Οικουμενιστές εδώ και έναν αιώνα με όσα καινοφανή κηρύσσουν, πράττουν και υπηρετούν, ουσιαστικά διασχίζουν τον άρραφο χιτώνα της Πίστεως και καταργούν την Άγιοπατερική τάξη και υπέρπεια της αγίας Ορθοδοξίας.

Οι θλιβερές αυτές διαπιστώσεις δεν είναι υπερβολικές. Η μνήμη της Α' Οικουμενικής Συνόδου, η οποία καθόρισε και επιβεβαίωσε την ορθόδοξη δογματική αλήθεια εν Άγίω Πνεύματι, χρησιμοποιείται από τους Οικουμενιστές «ως προκάλυμμα για την θύλωση των δογματικών όριων» (Μητροπολίτης Ζαποριζιέ Λουκάς, «Ρουφαία», 6-12-2025).

Και αυτό γίνεται ακόμη πιό τραγικό από την διαπίστωση ότι επιδιώκεται ένότητα με τους Παπικούς και λοιπούς έτεροδόξους -παρά την απουσία της Αλήθειας, χωρίς να υπάρχει πρωτίστως ουσιαστικό ενδιαφέρον για έπουλωση και θεραπεία φοβερών διασπάσεων, οι οποίες συνέβησαν παλαιότερα και πρόσφατα εξ αιτίας ακριβώς αποφάσεων και ενεργειών των έξ ορθοδόξων Οικουμενιστών. Θυμίζουμε το Ήμερολογιακό ζήτημα, το οποίο αφορά στο θέμα του Οικουμενισμού, όπως και το Ούκρανικό.

Είναι σημαντική διαπίστωση, ότι εκεί όπου δεν υπάρχει Μετανοία και διόρθωση των έπταισμένων, μόνο πνευματική σύγχυση προκαλείται και έντείνεται. Αυτό είναι που αντιμετωπίζουμε, δυστυχώς, χωρίς να διαφαίνεται λύση στον όριζοντα.

Επί του προκειμένου, ορθώς παρατηρείται ότι «το γεγονός που συνέβη στην Νίκαια δεν είναι απλό πολιτιστικό δρώμενο· είναι σημείο πορείας. Και η πορεία δείχνει όχι προς την ορθόδοξη συνοδικότητα, αλλά προς μία νέα μορφή Ουνίας» (Μητρ. Ζαποριζιέ Λουκάς).

Ενώπιον αυτής της πραγματικότητας, οι Οικουμενιστές πανηγυρίζουν για το «μήνυμα ένότητας, καταλλαγής, αλήθειας και αγάπης» που δήθεν εκτέμφθηκε στην Νίκαια (Μεσσηνιας Χρυσόστομος, ιστολόγιο «Panorthodox Synod», 29-11-2025).

Βέβαια, οι Οικουμενιστές αναγνωρίζουν ότι υπάρχουν «θεολογικές διαφορές» που δεν μπορούν να παρακαμφθούν, όμως τονίζουν ότι αυτό δεν αποτελεί εμπόδιο «για να εκφράσουν οι χριστιανικές Έκκλησίες την ένότητά τους μέσα από έναν έποικοδομητικό λόγο στη σύγχρονη κοινωνία και να δώσουν απαντήσεις στα προβλήματα του ανθρώπου» (Μεσσηνιας Χρυσόστομος).

Όμολογούν δηλαδή ότι κάνουν το ακριβώς αντίθετο από ό,τι έκαναν οι Άγιοι Πατέρες της Α' Οικουμενικής Συνόδου και όλων των κατοπινών. Εκείνοι διεκήρυτταν και διασφάλιζαν την ένότητά τους στην βάση της δογματικής συμφωνίας και της έπιλύσεως ακόμη και διοικητικών θεμάτων Κανονικής εϋταξίας. Οι σημερινοί όμως πιστεύουν ότι μπορούν να αισθάνονται ένωμένοι με τους έτεροδόξους και να εκφέρουν κοινό λόγο οίκοδομής ως απάντηση στα προβλήματα, χωρίς πρωτίστως να συνομολογήσουν ένωση πίστεως και αλήθειας!

Ο Κων/λεως Βαρθολομαίος μίλησε στην Νίκαια για «ιστορικό κοινό προσκύνημα», «για κοινή εϋλάβεια και κοινό αίσθημα έλπιδος» και για παροχή «ζωντανής μαρτυρίας της ίδιας πίστεως που εξέφρασαν οι Πατέρες της Νίκαιας»!

Ο δέ Πάπας Λέων, εκφραστής εκ της θέσεώς του του Βατικανείου Ρωμαιοκεντρικού Οικουμενισμού και με την αίσθηση του «παγκοσμίου ποιμένου», μίλησε για ανάγκη «παγκόσμιας συμφιλίωσης και αδελφούνης» και εύχθηκε «το έπετειακό όρσημο να αποτελέσει αφετηρία νέων καρπών ένότητας, συμφιλίωσης και ειρήνης για όλη την ανθρωπότητα»...

Γίνεται σαφές ότι οι Οικουμενιστές στην πραγματικότητα δεν σχετίζονται με την Αλήθεια της Νίκαιας, οι δέ από κοινού έόρτιες και έπετειακές τελετές τους συνιστούν αντικανονικές και άσεβεις πράξεις, άπομειωτικές της αληθούς Πίστεως.

Β. «Κοινή Δήλωση» Πάπα και Πατριάρχη.

Πάπας και Πατριάρχης συνυέγραψαν «Κοινή Δήλωση» στο Φανάρι, το Σάββατο 29 Νοεμβρίου, κατά την καθιερωθείσα τάξη σε τέτοιες περιπτώσεις.

Σε αυτήν θεωρούν ότι έχουν κοινή πίστη και όμολογία με αυτήν που εκφράστηκε στην Νίκαια. Η θέση αυτή έχει διατυπωθεί εδώ και δεκαετίες από τους έξ ορθοδόξων Οικουμενιστές, ως ιδιαίτερα έξυπνη στούς στόχους τους. Πά παράδειγμα, ό τότε Μύρων Χρυσόστομος διεκήρυττε στο Φανάρι ότι «πάσαι αί Έκκλησΐαι και Όμολογΐαι συμπΐπτουν και συναντΰνται έπί της αυτής πίστεως, την όποΐαν εκφράζει το Σύμβολον της Πίστεως» (περιод. «Επίσκεψις», 15-6-1981, σελ. 6).

Τούτο όμως άμφισβητείται αφού οι θεολογικές προϋποθέσεις κάθε πλευράς είναι διαφορετικές έστω και αν λεκτικώς δύνανται να άπαγγείλουν από κοινού το Σύμβολο της Πίστεως στο έλληνικό πρωτότυπο χωρίς κάποια παραποίηση. Όμως, κοινή Τριαδολογία δεν υπάρχει με τους Παπικούς και τους λοιπούς έτεροδόξους, ούτε κοινή Χριστολογία, Έκκλησιολογία και Σωτηριολογία στο φώς βέβαια και των λοιπών Οικουμενικών Συνόδων, οι όποιες είναι άλληλένδετες, άλληλεξαρτώμενες και άλληλοσυμπληρούμενες.

Κύριο σημείο της «Κοινής Δηλώσεως» είναι και το έξης: «Εΐναι κοινή μας έπιθυμία να συνεχισθεί η διαδικασΐα διερεϋνήσεως μΐας πιθανής λύσεως για από κοινού τέλεση της Έορτής των Έορτών κάθε έτος. Έλπΐζουμε και προσευχόμεθα όλοι οι Χριστιανοί “έν πάση σοφΐα και συνέσει πνευματικηΐ” (Κολ. 1, 9) να δεσμευθούν στην διαδικασΐα έπιτεϋξεως κοινού έορτασμού της λαμπράς Αναστάσεως του Κυρίου ημών Ήσου Χριστού».

Ο από κοινού έορτασμός του Πάσχα, όπως σχολιάζεται, δύνανται «να έμπνεύσει νέα και θαρραλέα βήματα» προς την κατεύθυνση της ένότητος (“Voria.gr”, 10-12-2025).

Οι Οικουμενιστές και στο ζήτημα αυτό διακρατούν το όμοιο λανθασμένο σκεπτικό τους. Παρά τις διαφορές πίστεως, θεωρούν ότι δύνανται όχι μόνο να εκφράζουν την ένότητά τους στην παροχή «κοινής μαρτυρίας», αλλά και να συνεορτάζουν τις έορτές -πράγμα που συνέβη ακριβώς με την Ήμερολογιακή Μεταρρύθμιση του 1924 βάσει του Πατριαρχικού Διαγγέλματος του 1920, και μάλιστα αυτό τουτο το Άγιον Πάσχα.

Οι έξ ορθοδόξων Οικουμενιστές εξέφρασαν ξεκάθαρα στην Β' Προσυνοδική Διορθόδοξη Διάσκεψη στο Σαμπενζΐ της Γενεύης το 1982 την έπιθυμία να εφαρμσθεΐ από όλους το λεγόμενο «νέο όρθόδοξο ήμερολόγιο» ως ακριβέστερο τόσο για τις άκίνητες έορτές όσο και για το Πασχάλιο (βλ. άνάλυση στο βιβλίο μας: 100 χρόνια Ήμερολογιακής Μεταρρύθμισης..., Λάρισα 2024, σελ. 80-88).

Αυτό είναι που προβάλλει ό Κων/λεως Βαρθολομαΐος ως κοινή ήμερομηνΐα «σύμφωνα προς το Πασχάλιο της καθ' ήμας Όρθοδόξου Έκκλησΐας». Αυτό θα όλοκληρώσει και την πλήρη εφαρ-

μογή της **Ημερολογιακής Μεταρρυθμίσεως**, η οποία αποφασίστηκε από τον Μελέτιο Μεταξάκη στο λεγόμενο «Πανορθόδοξο Συνέδριο» του 1923 στην Κωνσταντινούπολη και που ο Βαρθολομαίος έχει φανεί να δνειρο ζωής να αποτελειώσει, αν βεβαίως το επιτρέψει ο Κύριος.

Ακόμη και οι σχολιαστές κοσμικών εφημερίδων διαβλέπουν στην δήλωση περί «Κοινού Πάσχα» την «**ένδειξη ενότητας**», δηλαδή ότι «**ή κοινή ήμερομηνία θα αποτελεί όρατο σημείο σύγκλησης μεταξύ των Έκκλησιών**», και ότι τούτο συνιστά «**βασικό κεντρικό άξονα με άμεση παγκόσμια σημασία**» (βλ. εφημερ. «δημοκρατία», 4-12-2025).

Πάντως, έφ' όσον δέν προσδιορίστηκε στην «Κοινή Δήλωση» κάτι το συγκεκριμένο επί του θέματος αυτού, πέραν της επίσημάνσεως και των εύχών, σημαίνει ότι το θέμα δέν έτυχε ακόμη ειδικής κοινής επεξεργασίας. Προφανώς, θα προσπαθήσουν εντός του 2026 να προχωρήσουν σε κοινή συμφωνία, διότι έχει ήδη εκφραστεί ότι «Κοινό Πάσχα» **επιπλέον να καθιερώσουν από το έτος 2027 και έξης**.

Στην «Κοινή Δήλωση» γίνεται επίσης εύφημος μνεία στην 60ή επέτειο της «**ιστορικής Κοινής Διακηρύξεως**» Πάπα Παύλου ΣΤ' και Πατριάρχου Αθηναγόρου του 1965, η οποία «**εξάλειψε την ανταλλαγή των αναθεμάτων του 1054**». Το γεγονός αυτό χαρακτηρίζεται ως «**προφητική χειρονομία**».

Ορθοδόξως, η λεγόμενη «**άρση των αναθεμάτων**» τίθεται στο πλαίσιο του **έξουνιτισμού των έξ ορθοδόξων Οικουμενιστών**, όπως περιγράφουμε στο αναφερθέν έργο μας (βλ. 100 χρόνια Ημερολογιακής Μεταρρυθμίσεως..., σελ. 73-75).

Επίσης, στην «Κοινή Δήλωση» του Φαναρίου (29-11-2025) γράφεται ότι «**όσοι διστάζουν σε οποιαδήποτε μορφή διαλόγου να ακούσουν προσεκτικά τι το Πνεύμα λέγει ταίς Έκκλησίαις** (Αποκαλ. 2, 29), το οποίο στις τρέχουσες περιστάσεις της ιστορίας μάς παρακινεί να προσφέρουμε στον κόσμο ανανεωμένη μαρτυρία ειρήνης, συνδιαλλαγής και ενότητας».

Έτσι οι Οικουμενιστές, βέβαιοι όντες ότι αυτό που κάνουν είναι εμπνευση του Αγίου Πνεύματος, προσπαθούν άτυχώς να κάμψουν τις αντιστάσεις όσων είναι ακόμη διστακτικοί. Αν και στο ένδεχομένο ενός πραγματικού Διαλόγου Αληθείας κατά το Πατερικό υπόδειγμα ούδεις αληθινά Ορθόδοξος θα είχε τον όποιονδήποτε δισταγμό. Η αντίρρηση εγκείται τόσο στο πλαίσιο διεξαγωγής του (1980 έ.), όσο και κυρίως στην όλη του Οικουμενιστική προϋπόθεση και στοχοθεσία.

Οι υπογράφοντες την «Κοινή Δήλωση» Πάπας και Πατριάρχης, παραδέχονται ότι διεξάγεται και θεολογικός διάλογος «στην διαδικασία επαναπροσέγγισης μεταξύ των Έκκλησιών μας», όμως παραδέχονται ότι στην διαδικασία περιλαμβανονται και **άλλα «αναγκαία στοιχεία**», όπως «**τών αδελφικών έπαφών, προσευχητικού και κοινού έργου σε όλους εκείνους τους τομείς όπου ή συνεργασία είναι ήδη έφικτη**».

Αυτό είναι το πρόβλημα: προτάσσουν αυτά που έπονται, χωρίς να έπιλύουν αυτά που προηγούνται!

Θυμίζουμε όμως ότι το Άγιο Πνεύμα έλάλησε δια των Ιερών Συνόδων, των Ιερών Κανόνων και των Αγίων Πατέρων σχετικά με τον καθορισμό των εκκλησιαστικών ζητημάτων που αντιλέγονται, και δέν είναι δυνατόν να δίδει τώρα «**ανανεωμένη**» όδηγία περί αυτών προτρέποντας και επιτρέποντας πράγματα, τα οποία έως τώρα ήταν και είναι μη άποδεκτά, μη επιτρεπτά και καταδικαστέα!

Είναι φανερόν ότι οι δυστυχείς Οικουμενιστές έμπαίζονται από το πονηρό πνεύμα και εκλαμβάνουν τις υποδείξεις του, τις αντίθετες προς το Πανάγιο Πνεύμα της Αληθείας, ότι είναι δήθεν υποδείξεις θείες, αληθινές και αναγκαίες! «**Όστε και οι ίδιοι να εξαπατώνται οίκτρώς, αλλά να συμπαρασύρουν στον όλεθρο και όσους τυχόν τους έμπιστεύονται και τους θεωρούν αληθείς και αξιοπίστους**».

... (συνεχίζεται στο επόμενο τεύχος) ...

"Γνωστικισμός και Οικουμενισμός"

Όμιλία Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Φιλίππων και Μαρωνείας κ. Άμβροσίου

Το έτος 843 μ.χ. στις 11 Μαρτίου, επί πατριάρχου Μεθοδίου και Βασιλίσης Θεοδώρας, ενδημούσα Σύνοδος στην Κων/πολη ανώρθωσε την 7η Οικ. Σύνοδο, αναστήλωσε την προσκύνηση των Ιερών εικόνων και εθέσπισε την εορτή ως «Κυριακή της Ορθοδοξίας». Από τότε έχουν περάσει 1.183 χρόνια και παραμένει επίκαιρη η εορτή αυτή αυτό φανερώνει την διαχρονική νίκη της Ορθοδόξου Χριστιανικής Πίστεως έναντι των οινωδήποτε φθοροποιών αιρέσεων.

Η εικονομαχία ως μία τεράστια μεταρρυθμιστική προσπάθεια, στράφηκε κυρίως εναντίον των Ιερών Εικόνων και έληξε το 787 μ.χ. με τις αποφάσεις της 7ης Οικ. Συνόδου. Οι 367 Πατέρες της Συνόδου δικήρυξαν: «Ο κύριος σκοπός της χρήσεως των σεπτών εικόνων είναι, εκτός από την «**θεοπρεπή ευκοσμία**», το στόλισμα δηλαδή των Ιερών Ναών, αφενός μεν η αναγνώριση της αγιότητας και η απόδοση της τιμητικής προσκυνήσεως, η οποία μεταβαίνει στα εικονιζόμενα ιερά πρόσωπα και αφετέρου όσο συχνότερα βλέπουν οι πιστοί στις εικόνες τις ιερές μορφές, τόσο περισσότερο αυξάνεται ο σεβασμός και η επιθυμία να μιμηθούν το πα-

ράδειγμά τους.

Επίσης, η εικόνα ομολογεί ότι πραγματικά ο κύριος ημών Ιησούς Χριστός έγινε άνθρωπος και κατοίκησε ανάμεσά μας, εκφράζοντας με αυτόν τον τρόπο το μυστήριο της σωτηρίας του ανθρώπου.

Ο Χριστιανισμός, η Χριστιανική Εκκλησία αντιμετώπισε από την ίδρυσή της όχι μόνο εξωτερικούς εχθρούς αλλά και εσωτερικούς είναι οι ψευδοπροφήται και ψευδοδιδάσκαλοι, είναι οι διάφορες αιρέσεις και οι αιρετικοί. Ο κύριος ημών Ιησούς Χριστός μάς προειδοποιεί στο Ιερό Ευαγγέλιο: «**θα αναφανούν ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήται και θα δώσουν μεγάλα σημεία, θα κάνουν μεγάλα θαύματα ώστε να πλανήσουν, εάν είναι δυνατόν και αυτούς ακόμα τους εκλεκτούς.....**» (Ματθ.Κ.Δ.,24).

Η Εκκλησιαστική Ιστορία μάς περιγράφει τις δεκάδες των αιρέσεων, τις οποίες αντιμετώπισαν οι άγιοι πατέρες με τις τοπικές και Οικουμενικές Συνόδους και διατύπωσαν την Ορθόδοξη διδασκαλία, την Ορθόδοξη Πίστη.

Το φαινόμενο των αιρέσεων παρουσιάζεται και πρό χριστού στον λαό του Ισραήλ αλλά και στον ειδωλολατρι-

κό κόσμο. Έχουμε την ανάμειξη των αρχαίων πολιτισμών με αποτέλεσμα και την ανάμειξη των αρχαίων θρησκειών αναμειγνύονταν θρησκείες, θεοί και θεότητες αλλά και θρησκευτικές τελετές. Το φαινόμενο αυτό ονομάζεται θρησκευτικός συγκρητισμός.

Για να αντιληφθούμε το πόσο φοβερός και αντίχριστος και δαιμονικός είναι ο θρησκευτικός συγκρητισμός, θα πρέπει να ανατρέξουμε στην Αγία Γραφή που είναι η πηγή της πίστewς μας.

Στην Παλαιά Διαθήκη, πρό χριστού, ο θεός επιλέγει-εκλέγει τους Ισραηλίτες ως περιούσιο, ως εκλεκτό του λαού: «όχι για τις αρετές του, ούτε για την αγνότητα και ευσέβεια της καρδιάς του, αλλά για την αθεράπευτη ασέβεια των ειδωλολατρών» (Δευτ.θ,5). Και παρ'όλο που ο θεός τους ελευθερώνει από τους Αιγυπτίους και τους σώζει με θαυμαστά γεγονότα στην έρημο, άρχοντες και λαός εξέπεσαν στον Θρησκευτικό Συγκρητισμό λατρεύοντας ακόμη και τα είδωλα.

Ο Θεός είναι απόλυτος στο θέμα της καθαρότητας της πίστewς και της λατρείας. Στην πρώτη εντολή του Δεκάλογου το λέγει ξεκάθαρα: «Εγώ είμαι Κύριος ο Θεός σου, δεν υπάρχουν για σένα άλλοι θεοί πλην εμού»(εξοδ.κ,2). Όταν ο Μωϋσής κατέβαινε από το Όρος Σινά κρατώντας στα χέρια του τις δύο πλάκες των Δέκα Εντολών και είδε τους Ισραηλίτες να λατρεύουν το χρυσό μοσχάρι, σύμβολο του θεού Βάαλ των Χαναανίων, από τον θυμό του επέταξε τις πλάκες των Δέκα Εντολών κάνοντάς τις κομμάτια στη συνέχεια κατέκαυσε το χρυσό μοσχάρι σε σκόνη, την οποία έριξε στον χείμαρρο που κατεβαίνει από το όρος Σινά (Δευτ.Θ,21& Εξοδ.1 Β,4).

Από τους Βασιλείς του Βορείου και Νότιου Βασιλείου, του λαού του θεού οι περισσότεροι ήσαν ασεβείς και αυταρχικοί και έπραξαν πονηρά ενώπιον του Κυρίου. Εβάδισαν τον δρόμο της ειδωλολατρίας και με την λατρεία στον αληθινό θεό, ο λαός εξακολουθούσε να θυσιάζει και να προσφέρει θυμιάματα και στους ειδωλολατρικούς θεούς. Στην Π.Δ. το φαινόμενο αυτό ονομάζεται πνευματική μοιχεία δηλαδή να πιστεύουμε στον αληθινό θεό, αλλά να πιστεύουμε και στις προλήψεις και στις δεισιδαιμονίες, όπως γίνεται δυστυχώς και στην εποχή μας από πολλούς χριστιανούς.

Από το Νότιο Βασίλειο εξαίρεση ήταν οι Βασιλείς Εζεκίας και Ιωσίας, οι οποίοι έπραξαν το σωστό ενώπιον του Κυρίου και κατέστρεψαν τα προσκνήματα και αγάλματα των ειδωλολατρών.

Ο Βασιλιάς Εζεκίας, περί το 720 π.χ., κατέστρεψε το χάλκινο φίδι που κατασκεύασε ο Μωϋσής στην έρημο, γιατί μέχρι των ημερών του οι Ισραηλίτες προσέφεραν σ' αυτό, θυμιάμα λατρείας ως προς θεόν. (Δ.Βασιλ.ΙΗ,4). Όλοι οι προφήται, ο Ηλίας, ο Αμώς, ο Ωσηέ, ο Ησαΐας, ο Ιερεμίας και άλλοι ελέγχουν με θάρρος τους άρχοντες, τους Ιερείς και τον λαό, για την απομάκρυνση τους από τον αληθινό Θεό, γι' αυτό και διώχτηκαν και θανατώθηκαν από τους συμπατριώτες τους να θυμηθούμε τα λόγια του χριστού μας: «Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ που σκοτώνεις τους προφήτες...» (Ματθ.Κ.Δ.,37). Από αυτούς λοιπόν τον Θρησκευτικό Συγκρητισμό, που συνεχίζεται και μετά χριστόν, προέρχεται η φοβερή παναίρεση του Γνωστικισμού.

Στα χρόνια των αγίων Αποστόλων η Χριστιανική Εκκλησία των πρώτων αιώνων, έχει να παλέψει με συγκρητιστικές ιουδαϊζουσες αιρέσεις, που αναμειγνύουν ιουδαϊκές και χριστιανικές διδασκαλίες. Και τότε παρουσιάστηκε δυναμικά η φοβερή παναίρεση με το όνομα Γνωστικισμός, που έφθασε στο σημείο να απειλήσει την Χριστιανική Πίστη με το να την συγχωνεύσει στην χοάνη των αιρέσεων.

Ο Χριστιανισμός που ήλθε από την αρχή αντιμετώπιζε με τον Γνωστικισμό, αγωνίστηκε με όλες τις δυνάμεις του να εμποδίσει την πλημμύρα του και να διατηρήσει ανόθευτη την Αποστολική Παράδοση. Οι ίδιοι οι άγιοι Απόστολοι αντιμετώπισαν με σθένος κάθε απόπειρα διεισδύσεως της Γνώσεως, με οποιαδήποτε μορφή, στην εκκλησία, αντικρούοντας και καταπολεμώντας τους Γνωστικούς με τις διδασκαλίες τους, τόσο προφορικά όσο και γραπτά με τα συγγράμματα της Καινής Διαθήκης.

Το πολύπλοκο κίνημα της Γνώσεως έκανε την εμφάνιση

του κατά τον δεύτερο με πρώτο αιώνα π.χ. ως τον τέταρτο αιώνα μ.χ. Οι Γνωστικοί διεσπαρμένοι σε διάφορες αυτόνομες κοινότητες, χωρίς συγκεντρωτικό ιερατείο, παρουσιάστηκαν ταυτόχρονα σχεδόν σε πολλά γεωγραφικά μέρη της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας με διάφορα ονόματα των αρχηγών των αιρέσεων Νικολαΐτες, Εβιωναίοι, Ελκεσαίοι, Σαμαρείτες, η αίρεση του Κηρίνου, του Σίμωνος μάγου, Δοσιθέου, Μενάνδρου, Σατορνεΐλου, Βασιλείδη, Ισιδώρου, Καρποκράτους, Δοκίτης, Εγκρατίτες κ.α.

Όλοι αυτοί που αντιπροσώπευαν το συννοθύλευμα του Γνωστικισμού πήραν διδασκαλίες και θεωρίες από τις ειδωλολατρικές θρησκείες των Περσών, της Βαβυλωνίας, της Συρίας, της Αιγύπτου, των αρχαίων Ελλήνων, από τον Ιουδαϊσμό και σαν πολύμορφη θρησκευτική κίνηση, όπως ήταν επόμενο, με την εμφάνιση του Χριστιανισμού προσπάθησε να παραλάβει όσες διδασκαλίες θεωρούσε απαραίτητες, όπως το πρόσωπο του Ιησού Χριστού και τα κυριότερα σημεία της χριστιανικής σωτηριολογίας και να τις προσαρμόσει στο συγκρητισμό.

Οι διδασκαλίες του Γνωστικισμού είναι πολλές, όπως πολλοί είναι και οι αρχηγοί των αιρέσεων που ανήκουν στο κίνημα αυτό θα αναφέρουμε ενδεικτικά: Διδάσκει ότι ο δημιουργός θεός της Π. Διαθήκης, του νόμου και των προφητών, ο θεός του Ισραήλ, συγκρούεται με τον αγαθό θεό, τον πατέρα του Ιησού Χριστού και ότι ο κόσμος θεωρείται ως δημιούργημα κάποιας κατώτερης θεϊκής δύναμης γι' αυτό και επικρατεί το κακό.

Επίσης εκφράζεται με τη θέση ότι ούτε η πίστη είναι χρήσιμη, ούτε η Ηθική, ούτε η Λατρεία, αλλά μόνο η γνώση είναι σε θέση να οδηγήσει στη σωτηρία και αυτή η γνώση είναι η επίγνωση του ανθρώπου, η αυτογνωσία μέσω της οποίας ο άνθρωπος φτάνει στον θεό. Δίδασκαν ότι η παρουσία του Χριστού στον κόσμο ήταν φαινομενική. Ο Χριστός ενώθηκε με τον άνθρωπο Ιησού κατά την Βάπτισή στον Ιορδάνη ποταμό. Το πάθος ήταν φαινομενικό, φανταστικό, αφού δεν σταυρώθηκε ο ίδιος ο Χριστός, αλλά ο Σίμων ο Κυρηνάος στον οποίο ο Χριστός έδωσε την μορφή του.

Ορισμένοι Γνωστικοί θεωρούσαν την ύλη κακή και ακάθαρτη και ακολούθησαν αυστηρή ασκητική ζωή για να καταστρέψουν το σώμα. Άλλοι πάλι για να καταστρέψουν το σώμα, επιδίδονταν σε ακόρεστη απόλαυση κάθε υλικής ηδονής, ώστε ν' ανοίξει ο δρόμος προς την καθαρή γνώση και λύτρωση. Παράλογες και ακατανόητες διδασκαλίες.

Οι άγιοι Απόστολοι και οι Αποστολικοί Πατέρες είναι εκείνοι που διέγνωναν τον μεγάλο κίνδυνο που διέτρεχε ο Χριστιανισμός από τον Γνωστικισμό, γι' αυτό και αγωνίστηκαν με όλες τις δυνάμεις τους εναντίον του. Όλη η Κ. Διαθήκη αποτελεί ζωντανή μαρτυρία για τον αγώνα της Εκκλησίας κατά των ετεροδιδασκαλιών που έχει το ψεύτικο όνομα της Γνώσεως, όταν αυτή βρισκόταν σε εξέλιξη και επετίθετο με συγκρητιστικές διαθέσεις κατά του Χριστιανισμού.

Ίσως ο Ευαγγελιστής Ιωάννης για να αποκρούσει τον Γνωστικισμό, έγραψε το Ευαγγέλιο και τις επιστολές. Από την αρχή ως το τέλος επιμένει πώς: « Ο Λόγος σάρξ εγένετο» (Ιωάν.Α,14), δηλαδή ο Χριστός αληθινά σαρκώθηκε και αληθινά τον είδαν οι αυτόπτες μάρτυρες.

Γνωρίζοντας ο απ. Παύλος τις διδασκαλίες του Γνωστικισμού, μέσω των επιστολών του προτρέπει τους χριστιανούς να είναι προσεκτικοί. Στον μαθητή του Τιμόθεο επιστά την προσοχή: « Ω Τιμόθεε, τον πολύτιμο θησαυρό της αληθείας του Ευαγγελίου φύλαξε τον ανόθευτον, αποφεύγοντας τις βλάσφημες φλυαρίες και αντιλογίες της πλάνης, η οποία φέρει το ψεύτικο όνομα της Γνώσεως». (Α' Τιμ,ΣΤ,20). Γι' αυτό και στον μαθητή του Τίτο δίνει την διαχρονική συμβουλή: «Αιρετικόν άνθρωπον, ο οποίος ύστερα από πρώτην και δευτέραν συμβουλήν παραμένει στην πλάνην του, παράτησέ τον και μη συζητάς πλέον μαζί του» (ΤΙΤ,Γ,10).

Οι διάδοχοι των αγ. Αποστόλων, οι αποστολικοί πατέρες άγιοι Ιγνάτιος, Πολύκαρπος, Ιππόλυτος, Ειρηναίος κ.α. αγωνίστηκαν δυναμικά εναντίον του Γνωστικισμού το γνωρίζουμε από τα συγγράμματά τους. Αργότερα, οι Εκκλησιαστικοί συγγραφείς: Ωριγένης, Κλήμης Αλεξανδρέως, Ευσέβιος Καισαρείας, ο άγιος Επιφάνιος μας δίνουν πολλές

πληροφορίες για την παναίρεση του Γνωστικισμού.

Από την εποχή λοιπόν των αγ. Αποστόλων, εδώ και 2.000 χρόνια, παρουσιάστηκαν πολλές αιρέσεις που πολέμησαν και κομμάτιασαν την Εκκλησία του Χριστού. Όλες αυτές οι αιρέσεις προετοίμασαν την εμφάνιση, στην εποχή μας, της σατανικής παναίρεσης του Οικουμενισμού, η οποία προωθείται από Πατριάρχες και Μητροπολίτες, «από λύκους βαρείς μη φειδόμενοι του ποιμνίου» (Πραξ. Κ,29), λύκους φοβερούς με εμφάνιση προβάτου, που δεν λυπούνται τα λογικά πρόβατα του Χριστού, όπως μας το λέει ξεκάθαρα ο απόστολος Παύλος.

Σε νεότερα χρόνια, στα Βυζαντινά και ειδικά το 1054 μ.χ. η ενωμένη Εκκλησία του Χριστού, ο χριστιανικός κόσμος χωρίζεται σε Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία με κέντρο το Πατριαρχείο της Κων/πόλεως και σε Δυτική λεγόμενη Παπική Εκκλησία με κέντρο το Πατριαρχείο της Ρώμης. Ο Επίσκοπος της Ρώμης και Επίσκοποι της Δύσεως ήταν εκείνοι που δίδαξαν διστραμμένα τις αλήθειες του Ευαγγελίου, με αποτέλεσμα ν' αποκοπούν, να χωρισθούν από την «Μία Αγία Καθολική και Αποστολική Εκκλησία» και ν' αποτελέσουν σταδιακά ένα ξεχωριστό ανεξάρτητο πολιτικό-οικονομικό και διπλωματικό κράτος με έδρα το Βατικανό. Επομένως είναι λάθος να ονομάζουμε τον παπισμό εκκλησία και μάλιστα χριστιανική, γιατί οι παπικοί απομακρύνθηκαν από την Αποστολική Πίστη και δεν έχουν Αποστολική διαδοχή, δεν έχουν Ιεροσύνη, είναι αιρετικοί.

Από τότε πλέον οι λαοί της Δύσεως, με την σύμπραξη του Πάπα και τις κάθε είδους σταυροφορίες, προσπαθούν να υποδουλώσουν το βυζαντινό κράτος και την Ορθόδοξη Εκκλησία. Οι Βυζαντινοί αυτοκράτορες, για ν' αποφύγουν τον κίνδυνο και από τα δυτικά κράτη, έρχονται σε συνεννόηση με τον Πάπα της Ρώμης, συναντώνται σε Συνόδους και διαπραγματεύονται τα Δόγματα της Εκκλησίας, δηλαδή παζαρεύουν την Ορθοδοξία, προκειμένου να λάβουν στρατιωτική βοήθεια από την Δύση εναντίον των ποικίλων εχθρών του Βυζαντινού Κράτους.

Η Εκκλησιαστική Ιστορία αναφέρει Δέκα Συνόδους και άλλες τόσες συναντήσεις Ορθόδοξων και Παπικών μέχρι το 1453 μ.χ., όταν τελικά κυριεύθηκε η Κων/πολη από τους Οθωμανούς. Από αυτές τις Συνόδους ξεχωρίζουν δύο. Η πρώτη ήταν η Σύνοδος στην πόλη της Γαλλίας Λυών το 1274 μ.χ., όπου έγινε η ένωση της Ορθόδοξης αντιπροσωπείας με τους Παπικούς. Οι αποφάσεις αυτής της Συνόδου δεν εφαρμόστηκαν, λόγω διαφόρων καταστάσεων αλλά και της αντιστάσεως του πιστού λαού του Βυζαντίου. Η αντίδραση εναντίον της ενώσεως ήταν γενική στην Ανατολή, η δε προσπάθεια του Αυτοκράτορα να την επιβάλει με την βία προκάλεσε μεγαλύτερη αντίδραση.

Η σημαντικότερη και τελευταία απόπειρα ενώσεως έγινε στη Σύνοδο Φερράρας-Φλωρεντίας, στη Βόρεια Ιταλία το 1438-1439, 14 χρόνια προτού να κυριεύσουν οι Οθωμανοί την Κων/πολη. Για τη Σύνοδο αυτή έχουμε τις περισσότερες πληροφορίες από τ' απομνημονεύματα του Μεγάλου Εκκλησιάρχη, θεολόγο και νομικό Σίλβεστρο Συρόπουλο, ο οποίος συμμετείχε στην πολυπληθή αντιπροσωπεία των Ορθόδοξων για την Σύνοδο αυτή. Γράφει λοιπόν ο Συρόπουλος: « Η Βυζαντινή αντιπροσωπεία με επικεφαλής τον αυτοκράτορα Ιωάννη τον 8ο Παλαιολόγο, τον Πατριάρχη Ιωσήφ, πολλούς Αρχιερείς και αξιωματούχους μετέβησαν στην Ιταλία, για να ζητήσουν στρατιωτική βοήθεια από τον Πάπα Ευγένιο τον 4ο και να διαπραγματευθούν την Ορθόδοξη Πίστη.

Όταν έφθασαν οι Ορθόδοξοι στην πόλη της Φερράρας, ο Πατριάρχης Ιωσήφ ζήτησε να του παραχωρήσουν ιδιαίτερο Ναό για να τελέσει τη Θεία Λειτουργία χωριστά από τους Λατίνους. Ο Πάπας τον παρέπεμψε στον Επίσκοπο της πόλεως, ο οποίος με διάφορες προφάσεις, αρνήθηκε να παραχωρήσει Ναό στους Ορθόδοξους. Τελικά μετά από πολλές θεολογικές συνεδριάσεις 17 μηνών στην Φερράρα και Φλωρεντία με τις πιέσεις του Αυτοκράτορα αλλά και τις ποικίλες πιέσεις του Πάπα, η Ορθόδοξη αντιπροσωπεία υπέγραψε την ένωση με τους Λατίνους, υπέγραψε την υποδούλωση της Ορθοδοξίας στον αιρετικό Πάπα.

Την απόφαση της Συνόδου δεν υπέγραψαν ο άγιος Μάρκος ο Ευγενικός, ο αδελφός του Ιωάννης Ευγενικός, ο

Μητροπολίτης Σταυρουπόλεως Ησαΐας, οι εκπρόσωποι της εκκλησίας της Ιβηρίας-Γεωργίας δεν υπέγραψαν ο αδελφός του αυτοκράτορα Δημήτριος, ο φιλόσοφος Γεώργιος Πλήθων και ο Γεώργιος Σχολάριος.

Όταν ο Πάπας πληροφορήθηκε ότι ο άγιος Μάρκος δεν υπέγραψε, δήλωσε με πικρία: « λοιπόν εποιήσαμεν ουδέν», είναι σαν να μην κάναμε τίποτε και πράγματι, γιατί όταν η Ορθόδοξη αντιπροσωπεία επέστρεψε στην Κων/πολη ο λαός αποδοκίμασε αυτούς που υπέγραψαν την ένωση και δεν εκκλησιάζονταν στους Ναούς που λειτουργούσαν οι ενωτικοί, οι προδότες της Ορθόδοξης Πίστεως μας.

Επί ενάμισι έτος συζητούσαν και συνεδρίαζαν στην Φερράρα και Φλωρεντία το αποτέλεσμα ήταν ότι υπέγραψαν την προδοσία της Ορθοδοξίας. Ωστόσο ο Πάπας δεν μπόρεσε να βοηθήσει στρατιωτικά και τελικά η Κων/πολη έπεσε στα χέρια των Οθωμανών. Το τι συμφωνήθηκε στη Σύνοδο μας το διασώζει ο Συρόπουλος στα λόγια του αυτοκράτορα Ιωάννου του 8ου Παλαιολόγου: « Ημείς ούτως εποιήσαμεν και εστέξαμεν την ένωση, ίνα έχει εκάτερον μέρος τα έθνη και την τάξιν, ην είχαν και πρότερον. Ούτε ημείς προσήλθωμεν τη δόξη των Λατίνων, ουθ' οι Λατίνοι τη των Γραικών».

Όλα αυτά τ' αναφέρουμε για να επισημάνουμε:

Πρώτον: η αντιπροσωπεία των Ορθόδοξων στις Συνόδους, πρώτα διαλεγόταν, συζητούσε τις διαφορές στα δόγματα και εάν οι συμμετέχοντες συμφωνούσαν, τότε και μόνον τότε συμπροσεύχονταν και συλλειτουργούσαν, σε αντίθεση με τους σημερινούς Ορθόδοξους Οικουμενιστές.

Δεύτερον: Από όλες αυτές τις Συνόδους, από το 1054 μ.χ. έως το 1453, βγαίνει το συμπέρασμα ότι οι Παπικοί, οι Λατίνοι ήταν και είναι ανυποχώρητοι στις αιρετικές τους διδασκαλίες « Οίδαμεν γαρ ότι οι Λατίνοι ουδόλως μεταβάλλωσι τι ων δοξάζουσι» σημειώνει ο Σίλβεστρος Συρόπουλος.

Τρίτον: Όταν οι Ορθόδοξοι αντιπρόσωποι υποχωρούσαν στα Δόγματα, όταν πρόδιδαν την Ορθόδοξη Πίστη, οι Ιερείς, οι Μοναχοί και ο πιστός λαός του θεού, οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί ήταν εκείνοι που ακύρωναν τις προδοτικές αποφάσεις και ενώσεις, γιατί είχαν σε μεγάλο βαθμό το Ορθόδοξο φρόνημα, ώστε αντιστέκονταν στις αποφάσεις του αυτοκράτορα, του Πατριάρχη και των Μητροπολιτών, τους οποίους ονόμαζαν προδότες της Ορθοδοξίας. Σε αντίθεση με την εποχή μας όπου έχουμε πέσει σε διαρκή θρησκευτικό λήθαργο.

Τέτατον: Όλην αυτήν την προδοτική αναστάτωση στον χώρο της Εκκλησίας, την δημιουργούν η ομάδα των Οικουμενιστών Επισκόπων του Πατριαρχείου Κων/πόλεως με την αιρετική ομάδα του Βατικανού. Αυτά τα λίγα άτομα με δικτατορικό τρόπο θέλουν να εφαρμόσουν τα σκοτεινά σχέδια της Νέας Τάξης Πραγμάτων και να ενώσουν δήθεν όλους τους Χριστιανούς και στη συνέχεια να ενώσουν όλες τις δαιμονικές θρησκείες με την Ορθόδοξη Πίστη σε μία Παγκόσμια Θρησκεία, ισοπεδώνοντας το πρόσωπο του θε-ανθρώπου Ιησού Χριστού με τον Μωάμεθ, με τον Βούδα και με όλες τις θεότητες του Ινδοισμού, του Βραχμανισμού και άλλων δοξασιών.

Ο αγώνας της Παπικής αιρέσεως να υποτάξει και υποδουλώσει την Ορθόδοξη Εκκλησία του Χριστού συνεχίζεται. Δεκάδες συναντήσεις και συνεδριάσεις ακολούθησαν μεταξύ των Παπικών και Ορθόδοξων και στα χρόνια της Τουρκοκρατίας.

Όμως όλες οι Τοπικές Συνόδους της Κων/πόλεως έως το 1895 καταδίκασαν τις παπικές αιρέσεις. Οι τότε αγιασμένοι Πατέρες, οι Επίσκοποι, ο κλήρος, οι Μοναχοί και ο λαός αντιστάθηκαν, γιατί πίστευαν ότι ο παπισμός είναι αίρεση χωρίς την θεία χάρη, χωρίς μυστήρια.

Οι άγιοι Απόστολοι λοιπόν και οι Αποστολικοί Πατέρες αγωνίστηκαν, ώστε να μην αναμειχθεί η χριστιανική πίστη με την παναίρεση του Γνωστικισμού. Τα πρόσωπα όμως αλλάζουν και όπως στην Ιστορία των κρατών παρουσιάζονται προδότες της πατρίδος και γίνονται αιτία να υποδουλωθεί το κράτος, έτσι και στον χώρο του χριστιανισμού. Από τα τέλη του 19ου παρουσιάστηκαν προδότες της Ορθοδοξίας Πατριάρχες και Μητροπολίτες, οι οποίοι γνωρίζοντας την αδιαφορία και την άγνοια του λαού σχετικά με την Ορ-

θόδοξη πίστη, με δόλιο τρόπο ανέμειξαν την Ορθοδοξία με την παναίρεση του Οικουμενισμού. Και σήμερα υπάρχει ανάμειξη αιρέσεων και θρησκειών και έχουν όλοι την αίσθηση ότι με διαφορετικούς τρόπους λατρείας πιστεύουν και προσκυνούν τον ίδιο θεό. Ενιαία διοίκηση, ενιαία οικονομία, ένα νόμισμα, μία θρησκεία! Ποτέ άλλοτε, ο Θρησκευτικός Συγκρητισμός, δεν θα μπορούσε να έχει τόσο ευνοϊκές συνθήκες αναπτύξεως όσες διαθέτει σήμερα.

Το άθεο Δόγμα του Οικουμενισμού εμφανίζεται για πρώτη φορά το 1878 στον αιρετικό προτεσταντικό χώρο, ως προσπάθεια προσεγγίσεως και συνεργασίας όλων των προτεσταντικών ομάδων. Στην γεμάτη από αιρετικές παρασυναγωγές Ευρώπη, από το 1850 παρουσιάζεται ένας θρησκευτικός αποχρωματισμός. Ο μεγάλος πληθυσμός των πόλεων πέφτει στην απιστία ο κλήρος απομακρύνεται από τον λαό, οι ναοί αδειάζουν και γενικά επικρατεί αδιαφορία και αποξένωση.

Μπροστά σ' αυτόν τον κίνδυνο της διαλύσεως των ψευδοεκκλησιών, παρουσιάζονται συντηρητικές ομάδες που αναζητούν συνεργασία και ενοποίηση. Μετά από πολλές ενοποιήσεις των Προτεσταντικών ομάδων στην Αγγλία, στην Γερμανία, στη Γαλλία, στην Ολλανδία και στην Αμερική, φτάνουμε το 1948 στην Γενική Συνέλευση στο Άμστερνταμ της Ολλανδίας, όπου με την συμμετοχή 147 προτεσταντικών ομολογιών, ιδρύεται το Σατανικό συνονθύλευμα των αιρέσεων, το Π.Σ.Ε. Αντιπροσώπους έστειλαν μόνον το Οικουμενικό Πατριαρχείο, η Εκκλησία της Κύπρου και η πρωτοπόρος εκκλησία της Ελλάδος.

Σε αντίθεση με τον Παπισμό, η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι και ιδρυτικό Μέλος αυτού του Οργανισμού που λέγεται Π.Σ.Ε. και μάλιστα χάρη στη συμμετοχή των προδοτών του Οικουμενικού Πατριαρχείου, οι προσπάθειες των Προτεσταντών πήραν Οικουμενικό χαρακτήρα. Εάν δεν συμμετείχαν οι Ορθόδοξοι Οικουμενιστές, η όλη κίνηση θα έμενε στα πλαίσια αδιεξόδου προτεσταντικού διαλόγου, χωρίς κύρος και αποτέλεσμα παγχριστιανικής συνεργασίας. Ο Παπισμός δεν έγινε μέλος του Π.Σ.Ε. και τούτο γιατί διακηρύττει: « η ένωση των χριστιανών μπορεί να γίνει μόνον με την επιστροφή όλων των χριστιανών στη μόνη αληθινή εκκλησία του χριστού που είναι η Ρωμαιοκαθολική», αλλά συμμετέχει ενεργά στο έργο διαφόρων επιτροπών του Π.Σ.Ε. και προσπαθεί να επηρεάσει την όλη πορεία του προς ίδιον όφελος, με βάση τον Παποκεντρικό Οικουμενισμό, όπως καθορίστηκε το 1965 στη Β' Βατικανή Σύνοδο.

Και ενώ όλα τα Ορθόδοξα Πατριαρχεία και οι τοπικές εκκλησίες, εκτός της Κων/πόλεως, αρνήθηκαν να συμμετέχουν στο Π.Σ.Ε. η δυναμική αυτή κίνηση υποχωρεί σταδιακά

και οι Ορθόδοξες Εκκλησίες υποβάλλουν αιτήσεις για να γίνουν δεκτές ως Μέλη του Π.Σ.Ε. στη Γενική Συνέλευση του Νέου Δελχί το 1961. Η προδοσία της Ορθοδοξίας σε όλο της το μεγαλείο.

Η εποχή μας ταλανίζεται από πολλές και διάφορες αιρέσεις και κυρίως από τον Οικουμενισμό, ο οποίος περιέχει το σύνολο των αιρέσεων και προβάλλεται και επιβάλλεται από τα δήθεν πλέον Ορθόδοξα Πατριαρχεία. Αυτή είναι η διαφορά του άθεου Οικουμενισμού από τις παλαιότερες γνωστές αιρέσεις, οι οποίες αμφισβητούσαν μία συγκεκριμένη χριστιανική αλήθεια.

Το οικουμενιστικό όραμα στην προέκτασή του δεν περιορίζεται μόνο στην ένωση των χριστιανικών εκκλησιών-παρασυναγωγών Ορθόδοξων, Παπικών, Προτεσταντών Αντιχαλκιδονίων, αλλά επεκτείνεται και στις «θρησκείες του κόσμου». Σε πρώτη φάση ξεκινά από τις λεγόμενες μονοθεϊστικές θρησκείες, τον Χριστιανισμό, τον Ιουδαϊσμό και το Ισλάμ με προοπτική να επεκταθεί και στις υπόλοιπες, τον Ινδουισμό, τον Βουδισμό κ.άλλες. Όλοι θα παραμείνουν στις πλάνες τους αμετακίνητοι και μόνον οι Ορθόδοξοι θα μετακινήθουμε, από την μόνη αληθινή πίστη, για ν' αποδεχθούμε τις δαιμονικές θεωρίες όλων των αιρέσεων και θρησκειών και όλα αυτά γίνονται στο όνομα της υποκριτικής αγάπης.

Η διαπίστωση είναι ότι στην αρχή της 3ης μ.χ. χιλιετίας η Ορθόδοξη εκκλησία μάχεται και πολεμά με τα κύματα ενός ύπουλου εσωτερικού εχθρού, του σύγχρονου θρησκευτικού συγκρητισμού, του Οικουμενισμού. Το πλοίο της Εκκλησίας κλυδωνίζεται και πάλι εμείς όμως γνωρίζουμε ότι όσες θύελλες και αν ξεσπάσουν, όσοι πόλεμοι κι αν κηρυχθούν, όσα κύματα και αν σηκωθούν, η κιβωτός της σωτηρίας μας, η αγία μας εκκλησία «ναυάγιον ουχ υπομένει», γιατί έχει καπετάνιο τον ίδιο τον χριστό, ο οποίος μας βεβαιώνει «και πύλαι άδου ου κατισχύσουσιν αυτής» (Ματ. Ι ΣΤ, 18), δηλαδή όλες οι δυνάμεις τους σκότους δεν θα υπερिσχύσουν αυτής.

Τελειώνοντας θα ήθελα να ευχαριστήσω τον Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο μας κ. Καλλίνικο, τους αγίους Αρχιερείς της Ιεράς ημών Συνόδου, για την τιμή που μου ανέθεσαν την ομιλία της σημερινής ομολογιακής συνάξεως. Ευχαριστίες προς τους λοιπούς Πατέρες και προς όλους εσάς για τον κόπο και την υπομονή να με ακούσετε. Εύχομαι καλό υπόλοιπο της αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής και να μας αξιώσει ο Θεός να εορτάσουμε το άγιο Πάσχα.

Ευχαριστώ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Χειροτονίες νέων Πρεσβυτέρων

Την Τετάρτη, 11/24-12-2025, στην Ίερά Μονή τών Αγίων Κυπριανού και Ίουστίνης Φυλής Αττικής, έτελέσθη ή Χειροτονία εις Διάκονον του Ύποδιακόνου Θεοδώρου Αλμανίδου, υιού του άεμινήστου π. Βιταλίου Αλμανίδου τής Κατερίνης. Την Χειροτονία έτέλεσε ό ό Σεβασμ. Μητροπολίτης Ωρωπού και Φυλής κ. Κυπριανός, παρίστατο δέ συμπροσευχόμενος και ό Σεβασμ. Μητροπολίτης Μεθώνης κ. Αμβρόσιος.

Την Πέμπτη, 12/25-12-2025, στην Ίερά Μονή τής Αγίας Παρασκευής Αχαρνών Αττικής, κατά την ιεράν Αγρυπνίαν προς τιμήν του Αγίου Σπυριδώνος, έτελέσθησαν οι Χειροτονίες εις μέν Διάκονον του Ύποδιακόνου Βασιλείου Μιχαλόπουλου, εις δέ Πρεσβύτερον του Διακόνου π. Θεοδώρου

Αλμανίδου. Τής Αγρυπνίας προΐστατο ό Σεβασμ. Μητροπολίτης Ωρωπού και Φυλής κ. Κυπριανός. Την δέ Παρασκευή, 13/26-12-2025, ό Σεβασμ. Μητροπολίτης Ωρωπού και Φυλής κ. Κυπριανός χειροτόνησε τον Διάκονο Βασίλειο Μιχαλόπουλο εις Πρεσβύτερο στην Ίερά Μονή Αγίων Κυπριανού και Ίουστίνης Φυλής Αττικής.

Ποιμαντική επίσκεψη στην Κέννα

Μετά τὰ ἅγια Θεοφάνεια, ἀπὸ τὶς 10/23-1-2026, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος πραγματοποίησε ὀλιγοήμερη ποιμαντική ἐπίσκεψη στὴν Κέννα, συνοδευόμενος ἀπὸ ὀμάδα 16 ἀτόμων: δύο ἱερεῖς καὶ ἓνας διάκονος μαζί με τὶς πρεσβυτέρους τους, καὶ ἄλλοι λαϊκοὶ ἀπὸ Ἑλλάδα, Ἰταλία, Ὀλλανδία, καὶ Ἀγγλία. Ἡ πρώτη μέρα περιέλαβε ἐπίσκεψη στὸ ἀνδρικό Μοναστήρι τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου οἰκοδομήματος τῆς Μονῆς, δωρεὰ πολλῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν ἀπὸ πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Τὴν δευτέρη μέρα, Σάββατο (11/24 Ἰαν.), ἔγινε Θεία Λειτουργία στὸ Γυναικείο Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, Οὐδουρίου, καὶ ἡ χειροτονία τοῦ Ἱερομονάχου Θεοφίλου, τῆς ἀνδρικῆς Μονῆς. Μετὰ τὴν πλούσια φιλοξενία τῶν μοναχῶν, ἡ ὀμάδα μετέβη στὸν ναὸ τῆς Ἀναστάσεως στὸ Μουκουούρι γιὰ τὸν ἑσπερινό, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴν ἐνορία τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ στὸ Καθαγκιόρι, καὶ εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ συναντήσουν τὸν ἀρχαιότερο ἱερέα τῆς Ἱεραποστολῆς, π. Μιχαῖο Ντζάγκι, 94 ἐτῶν.

Τὴν Κυριακὴ (12/25 Ἰαν.), ἔγινε πανηγυρική Θεία Λειτουργία στὴν κεντρικὴ ἐνορία τῆς ἐπαρχίας, τὸν Ἁγ. Παῦλο στὴν Κάντζα, μὲ σχεδὸν ὅλους τοὺς Κληρικοὺς τῆς Ἐπαρχίας (8 Ἱερεῖς καὶ 2 Διάκονοι) καὶ τοὺς ἐπισκέπτες, κατὰ τὴν ὁποία ἔγινε ἡ χειροτονία τοῦ Μοναχοῦ Φιλαρέτου ὡς Διακόνου. Μετὰ τὴν συνηθισμένη διανομὴ γλυκισμάτων στὰ παιδιὰ καὶ τὴν πλούσια ἀδελφικὴ τράπεζα, ἡ ὀμάδα μετέβη στὸ χωριὸ Μακέγκι, ὅπου προσκύνησε στὸν ναὸ τοῦ Ἁγ. Αποστόλου Ἰακώβου καὶ εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσουν τοὺς ἐνοριτίτες. Τελευταία στάσις τὸ χωριὸ Καθαγκάρι: ἐκεῖ εὐλογήθηκαν τὰ θεμέλια τοῦ νέου οἴκου τῆς ἐνορίας τοῦ Ἁγίου Στεφάνου: ἐλπίζεται ὅτι σύντομα θὰ ἐγερθεῖ καὶ νέος ναός.

Τὴν Δευτέρα (13/26 Ἰαν.), κατὰ τὴν παράδοση, σχεδὸν ὅλη ἡ ὀμάδα μετέβη γιὰ σαφάρι σὲ παρακείμενο δημόσιο πάρκο, ἐνῶ ὁ Σεβ/τος Μεθώνης παρέμεινε στὴν γυναικεία Μονὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὅπου τώρα μονάζουν 18 μοναχές κάτω ἀπὸ τὴν σοφὴ καθοδήγηση τῆς Γεροντίσσης Χριστονύμφης, πρὸς ὠφέλεια καὶ ἐξομολόγηση τῶν μοναχῶν.

Τὴν Τρίτη (14/27 Ἰαν.), ἔγινε ἐπίσκεψις ἐνὸς ἐργοστασίου παραγωγῆς τσαγιοῦ καὶ ἔπειτα στὴν ἀγροτικὴ σκῆτη τῆς Παναγίας Ὁδηγητρίας τῆς γυναικείας Μονῆς -ἡ σκῆτη αὐτὴ ὑπάρχει διότι τὸ μοναστήρι εὐρίσκεται σὲ ὑψόμετρο ἀνω τῶν 2.000 μέτρων καὶ ἐπομένως ἡ ἀγροτικὴ παραγωγή εἶναι περιορισμένη. Ἀργὰ τὸ βράδυ ἡ ὀμάδα ξεκίνησε γιὰ τὴν ἐπιστροφή μετὰ πολλὰς ἀναμνήσεις τῆς πιστεως καὶ τῆς ἀγάπης τῶν Ἀφρικανῶν ἀδελφῶν μας.

Ἑορτὴ Ἁγίου Σάββα Σερβίας

Τὴν Κυριακὴ μετὰ τὰ Φῶτα, 12/25-1-2026, ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος μετὰ τοῦ Πρωτοσυγκέλλου Ἀρχιμ. π. Λουκά μετέβησαν στὴν Σερβία, γιὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Σάββα Σερβίας στὸ Πάσεβο, πλησίον τοῦ Βελιγραδίου, ἐκπροσωποῦντες τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπό μας κ. Καλλίνικο. Στὴν Θεία Λειτουργία ἔλαβε μέρος καὶ ὁ ἐφημέριος Ἱερομ. π. Σάββας Μίκιτς, ὁ ὁποῖος ἐόρταζε τὸ ὄνομαστήριό του. Ὁ Σεβ/τος κ. Γερόντιος ἐκφώνησε ἐόρτια ὁμιλία καὶ μετέφερε τὶς εὐχές τοῦ Μακαριωτάτου σὲ ὅλους τοὺς ἀδελφούς ἐν Σερβία καὶ στὸν ἑορτάζοντα π. Σάββα.

Κοπή Πίτας Νεανικοῦ Ὁρθοδόξου Συνδέσμου

Τὴν Κυριακὴ, 12/25-01-2026, τὸ ἑσπέρας στὴν αἴθουσα τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Αποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου Δάφνης, πραγματοποιήθηκε ἑορταστικὴ Ἐκδήλωση καὶ ἡ Κοπή τῆς καθιερωμένης Βασιλόπιτας τοῦ Νεανικοῦ Ὁρθοδόξου Συνδέσμου (ΝΕΟΣ) τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Τὸ α' μέρος τῆς Ἐκδήλωσης ξεκίνησε μὲ σύντομο καλοσῶρισμα ὑπὸ τοῦ Αἰδ/του Πρωτ. π. Στυλιανοῦ καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Καλλίνικος ἐκφώνησε ἐποικοδομητικὴ ὁμιλία μὲ θέμα: «Νέοι μὲ Ρίζες καὶ Φτερά». Κατόπιν προβλήθηκε ταινία γιὰ τὸ Μυστήριο τῆς ἱεράς Ἐξομολόγησεως.

Στὸ β' μέρος κλιμάκιο νέων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Βυζαντινῆς Χορωδίας ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ κ. Στυλιανοῦ Μακρῆ ἔψαλλαν ὕμνους καὶ παραδοσιακὰ κάλαντα τοῦ Ἁγίου Δωδεκαημέρου.

Ἐν κατακλείδι, ὁ Θεοφιλ. κ. Καλλίνικος εὐλόγησε καὶ διένειμε τὴν Βασιλόπιτα μεταφέρων καὶ τὶς εὐχές τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλινίκου στοὺς φέρελπεις νέους τῆς Ἐκκλησίας μας.

Επίσης, δόθηκαν αναμνηστικά σε όλους τους νέους καθώς και δώρα στα πρώτα ιδρυτικά μέλη του ΝΕΟΣ, τον Αιδ/το Πρεσβύτερο π. Λεωνίδα, την Πρεσβυτέρα Ευσεβεία και τον κ. Κωνσταντίνου Πάνου, οι οποίοι το 2007, με την εύλογία του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Αθηνών κυρού Χρυσόστομου, ξεκίνησαν τον Νεανικό Ορθόδοξο Σύνδεσμο.

Η Σύναξη των Αγίων Αθανασίου και Κυρίλλου

Το Σάββατο, 18/31-01-2026, εορτάστηκε πανηγυρικά η Σύναξις των Αγίων Αθανασίου και Κυρίλλου Πατριαρχών Αλεξανδρείας, στον Καθεδρικό Ιερό Ναό Αγίου Αθανασίου του Μεγάλου της Αρχιεπισκοπής στην Νέα Φιλαδέλφεια. Αφ' έσπερας ψάλλθηκε ο πανηγυρικός Αρχιερατικός Έσπερινός χοροστατούντος του Θεοφιλ. Επισκόπου Ταλαντίου κ. Καλλινίκου με την συμμετοχή του Παν/του Αρχιμ. π. Νικηφόρου, των Αιδ/των Πρεσβ. π. Κωνσταντίνου και π. Νικολάου και του Ιεροδ. π. Θεοκλήτου.

Ανήμερα, πραγματοποιήθηκε Αρχιερατικό συλλείτουργο προεξάρχοντος του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών κ. Καλλινίκου, με την συμμετοχή του Θεοφιλ. Επισκόπου Ταλαντίου κ. Καλλινίκου. Στο Κοινωνικό ώμίλησε ο Θεοφιλέστατος αναφερόμενος στον βίο και στους αντιαιρετικούς αγώνες των εορταζομένων Αγίων, ενώ το ιερό αναλόγιο διακόνησε ο Πρωτοψάλτης του Ναού μουσικολ. κ. Νεκτάριος Κατσιρης μετά των βοηθών του.

Μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας ψάλλθηκε το τεσσαρακονθήμερο μνημόσυνο του μακαριστού αδελφού Θεοδώρου.

Όνομαστήρια Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Γρηγορίου

Το Σάββατο, 25-01/7-02-2026, μνήμη του Αγίου Γρηγορίου Κων/λεως του Θεολόγου, έορτασε τα όνομαστήριά του ο Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Γρηγόριος. Αφ' έσπερας ο Σεβ. κ. Γρηγόριος χοροστάτησε στον Καθεδρικό Ναό Αγίων Τριών Ιεραρχών Θεσσαλονίκης με την συμμετοχή του τοπικού ιερού Κλήρου.

Ανήμερα, πραγματοποιήθηκε Αρχιερατικό Συλλείτουργο στον Ιερό Ναό Γενεθλίου της Θεοτόκου στις Σέρρες προεξάρχοντος του Σεβ. Θεσσαλονίκης κ. Γρηγορίου, συμπαραστατούμενου υπό του Θεοφιλ. Επισκόπου Ταλαντίου κ. Καλλινίκου, ιερέων και διακόνου. Παρέστη συμπροσευχόμενος ο Σεβ. Μητροπολίτης Φιλίππων και Μαρωνείας κ. Άμβρόσιος, ο οποίος και έκφώνησε έποικοδομητικό λόγο κατά το Κοινωνικό. Πρò της Απολύσεως, ο Θεοφιλ. Ταλαντίου κ. Καλλινίκος μετέφερε τις έορτιες ευχές εκ μέρους του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών κ. Καλλινίκου πρòς τον εορτάζοντα Αρχιερέα, ενώ ο Σεβ. κ. Γρηγόριος εξέφρασε τις δέουσες ευχαριστίες πρòς όλους.

Η εορτή των Αγίων Τριών Ιεραρχών

Την Πέμπτη, 30-01/12-02-2026, εορτή των Αγίων Τριών Ιεραρχών, Γρηγορίου του Θεολόγου, Βασιλείου του Μεγάλου και Ιωάννου του Χρυσόστομου, πανηγύρισαν Ναοί της Εκκλησίας μας.

Στον Ιερό Ναό Αγίων Τριών Ιεραρχών Κορίνθου στον Όρθρο χοροστάτησε ο Θεοφιλ. Επίσκοπος Ταλαντίου κ. Καλλινίκος, ενώ εν συνεχεία στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία προέστη ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Καλλινίκος, συμπαραστατούμενος υπό του Θεοφιλεστάτου, ιερέων και διακόνου.

Στήν συμπρωτεύουσα, τήν Θεσσαλονίκη, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Γρηγόριος συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου καί κληρικῶν προέστη τῆς Πανηγύρεως τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν.

Στήν πόλη τῆς Δράμας πανηγύρισε ὁ Καθεδρικός Ἱερός Ναός Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν, ὅπου τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τῆς παραμονῆς καί τῆς κυριωνύμου ἡμέρας προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φιλίππων καί Μαρωνείας κ. Ἀμβρόσιος, συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ τοπικοῦ κλήρου.

Τέλος, ἐόρτασε καί ὁ Ἱερός Ναός Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν στήν Ἐλασσόνα, ὅπου τῆς ἱεράς πανηγύρεως προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης καί Πλαταμῶνος κ. Κλήμης.

Πανηγύρεις Ὑπαπαντῆς τοῦ Σωτῆρος

Τήν Κυριακή τῆς Ἀπόκριω, 2/15-02-2026, ἐορτή τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου, πανηγύρισαν Ναοί καί Μονές τῆς Ἐκκλησίας μας.

Στόν Ἱερό Ναό Ὑπαπαντῆς Πειραιῶς τήν παραμονή στόν Ἑσπερινό χοροστάτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γερόντιος καί ἐν συνεχείᾳ προέστη τῆς Ἱεράς Λιτανείας.

Ἀνήμερα δέ τοῦ Ὁρθρου καί τῆς Ἀρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας προέστη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλίνικος.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γερόντιος ἀνήμερα τέλεσε τήν Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία στήν πανηγυρίζουσα Ἱερά Μονή Φλεβαριωτίσσης Σαλαμίνος.

Στόν Ἱερό Ναό Ὑπαπαντῆς Μαρκοπούλου Ἀττικῆς τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τῆς παραμονῆς καί τῆς κυριωνύμου ἡμέρας προεξήρχε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος.

Τέλος δέ στήν πανηγυρίζουσα Ἱερά Γυναικεία Μονή Ὑπαπαντῆς στό Χορτοκόπι Παγγαίου Ὄρους Καβάλας τῆς ὁλονυκτίου Ἀγρυπνίας προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φιλίππων καί Μαρωνείας κ. Ἀμβρόσιος, συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ τοπικοῦ κλήρου.

Εκδήλωση για την εορτή της μητέρας στην Παναγία Σουμελά

Με αφορμή την εορτή της Υπαπαντής του Χριστού μας (2/25 Φεβρ.), κατά την οποία εορτάζουν οι χριστιανές μητέρες, πραγματοποιήθηκε εόρτια Εκδήλωση προς τιμήν της μητέρας στον Ιερό Προσκυνηματικό Ναό Παναγίας Σουμελά Ασπροπύργου Αττικής.

Μετά το καλωσόρισμα των προσελθόντων ακολούθησαν επίκαιροι ύμνοι από την Μεικτή Χορωδία της τοπικής Ι. Μητροπόλεως Αττικής και Βοιωτίας «Υμνωδοί», υπό την χοροαρχία του Διακόνου π. Χρυσοστόμου και της Μαρίας Παπαδοπούλου. Στο δεύτερο μέρος της εκδήλωσης, ο Σεβ. Μητροπολίτης Αττικής και Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος εκφώνησε εόρτια Ομιλία με αναφορά στο ιερώτατο πρόσωπο της μητέρας και την ανάγκη της ορθής διαπαιδαγώγησης των παιδιών.

Όνομαστήρια Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Φωτίου

Στην Μελβούρνη της Αυστραλίας έωρτασε τα όνομαστήριά του ο Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Φώτιος, την Πέμπτη 06/19-02-2026, εορτή του Μεγάλου Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, κατά την διάρκεια της εκεί ποιμαντικής επίσκεψέως του.

Η Αρχιερατική Θεία Λειτουργία τελέσθηκε στον Ιερό Ναό Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου Bentleigh, προεξάρχοντος του Σεβασμιωτάτου και συλλειτουργούντων των Κληρικών της Μελβούρνης: του Πρωτ. π. Στυλιανού Παπαδοπούλου, των Ιερομονάχων π. Θεοφίλου Δελλαπόρτα και π. Ιωάννου Ψάρρη, καθώς και του Αιδ. π. Σπυρίδωνος Takla. Μετά την Θεία Λειτουργία παρετέθη τράπεζα προς όλους τους παρευρισκομένους στην αίθουσα του Ναού, εκ μέρους της Ένορίας.

Πανήγυρις Ιεράς Μονής Αγίων Θεοδώρων Πάρου

Με μοναστηριακή τάξη τελέσθηκε η ετήσια πανήγυρη της ιστορικής Ιεράς Μονής Αγίων Θεοδώρων στην νήσο της Πάρου, επί τῷ θαύματι τῶν Κολλύβων καὶ τῇ συνάξει τῶν Αγίων Μεγ/ρων Θεοδώρων Τήρωνος καὶ Στρατηλάτου, τὸ πρῶτο Σάββατο τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς, 15/28-02-2026.

Στὸν Ὁρθρο καὶ στὴν Αρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία προέστη Ὁ Θεοφίλ. Επίσκοπος Ταλαντίου κ. Καλλίνικος, μετὰ τὴν ἀδεία τοῦ Τοποτηρητοῦ τῶν Κυκλάδων Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Φωτίου, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Αἰδ/του Πρωτ. π. Στυλιανοῦ καὶ τοῦ Ιεροδιακόνου π. Θεοκλήτου. Στὸ Κοινωνικὸ εὐόρτιο λόγο ἐκφώνησε ὁ Θεοφίλ. κ. Καλλίνικος ἀναφερόμενος στὸ Θαῦμα τῶν Κολλύβων τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου καθὼς καὶ στὴν μεγάλη προσωπικότητα τοῦ μακαριστοῦ κτίτορος τῆς Μονῆς π. Μάρκου Χανιώτη. Ἐν τέλει δὲ πραγματοποιήθηκε Ἱερά Λιτανεία πέριξ τῆς Μονῆς. Παρέστη ὁ ἀξιότιμος Δήμαρχος τοῦ νησιοῦ κ. Κων. Μπίζας μετὰ μελῶν τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καθὼς καὶ ὁ πρῶην Δήμαρχος κ. Μάρκος Κωβαῖος. Ἡ φιλόξενος Ἀδελφότης τῆς Μονῆς, ὑπὸ τὴν Ὀσιωτάτῃ Γερόντισσα Νυμφοδώρα, παρέθεσε τράπεζα πρὸς ὅλους.

Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας στὴν Ἀγγλία

Τὴν Α' Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, τῆς Ὁρθοδοξίας, 16-02/01-03-2026, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος λειτούργησε στὴν Ἱερά Ἀνδρῶα Μονὴ τοῦ Ἁγίου Βασιλομάρτυρος Ἐδουάρδου Ἀγγλίας, μαζί με ὅλους τοὺς Κληρικοὺς μας τῆς Ἱεράς Ἐπισκοπῆς Ρίτσομντ (Βρετανικῆς Ἐπαρχίας) ἐκτὸς τοῦ ἀθηνούντος Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀλεξίου.

Πρὸ τῆς Θείας Λειτουργίας, κατόπιν σχετικῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱεράς Συνόδου, δέχθηκε στὴν Ἐπαρχία κατὰ τὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν τὸν εὐσεβέστατον ἐγγαμον Κληρικὸν Αἰδ. π. Συμεὼν Δεζρομπίτου, Ρουμανικῆς καταγωγῆς. Ὁ π. Συμεὼν, δραστήριος καὶ πεπαιδευμένος Κληρικός, ἀπὸ πολὺ καιρὸ προβληματίζετο σχετικά μετὰ τὴν ἐμπλοκὴ τοῦ Ρουμανικοῦ Πατριαρχείου στὴν Οἰκουμενιστικὴ αἴρεση καὶ τελικῶς, κατόπιν πολλῆς μελέτης καὶ περισκέψεως, ἀποφάσισε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν νὰ γίνει δεκτὸς καὶ ἡ αἴτησή του, κατόπιν θετικῆς συστάσεως τοῦ Τοποτηρητοῦ Σεβ/του Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου, ἔγινε ἀποδεκτὴ.

Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργία ἔγινε Λιτανεία μετὰ τις ἱερὲς Εἰκόνες γύρω ἀπὸ τὸν Ναὸ καὶ ἀναγνώσθη-

καν αποσπάσματα από το Συνοδικόν τῆς Ὁρθοδόξιας.

Ἑορτὲς Ἁγίας Ὁσιομάρτυρος Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας

Μὲ λαμπρότητα ἐορτάστηκε ἡ Ἁγία Ὁσιομάρτυς Φιλοθέη ἡ Ἀθηναία τὴν Τετάρτη, 19-02/4-03-2026. Στὸ Συνοδικὸ Παρεκκλήσιο τῆς Ἁγίας Φιλοθέης στὰ Πετράλωνα, ἀφ' ἑσπέρας ψάλλθηκε ὁ ἐόρτιος Ἑσπερινὸς καὶ ἀνήμερα ἐπιτελέστηκε ὁ Ὁρθρος καὶ ἡ Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ταλαντίου κ. Καλλινίκου, συμπαραστατομένου ὑπὸ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Θεοκλήτου.

Ῥσαύτως, στὸν ἱστορικὸ Ναὸ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος στὴν Κυψέλη Ἀθηνῶν, κτιτόρισσα τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε ἡ Ἁγία Φιλοθέη, ἐτελέσθη ἡ Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία ὑπὸ τοῦ Παν/του Ἱερομονάχου π. Ἀβερκίου.

Ἐπίσης, τὸ Σάββατο, 22-2/7-3-2026, τελέσθηκε ἡ ἐορτὴ τῆς Ἁγίας Φιλοθέης κατὰ μετάρθεσιν καὶ στὴν Ἱερά Μονὴ πρὸς τιμὴν τῆς στὴν Βιλμπέργκα τῆς Σουηδίας. Τὴν ἐόρτια Θ. Λειτουργία τέλεσε ὁ Τοποτηρητὴς τῆς ἐκεῖ Ἐπισκοπῆς μας Σεβ. Μητροπολίτης Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανός, μὲ συμμετοχὴ τοπικῶν Κληρικῶν, τῶν Μοναζουσῶν καὶ ἀρκετῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν.

Ἑορτὴ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ στὴν Θεσσαλονίκη

Μὲ λαμπρότητα ἐορτάστηκε ἡ μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τοῦ Παλαμᾶ στὴν συμπρωτεύουσα Θεσσαλονίκη, τὴν Β' Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, 23-02/8-03-2026, στὸν Καθεδρικὸ Ἱ. Ναὸ Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν.

Τὸ ἑσπέρας τοῦ Σαββάτου τελέσθηκε ὁ Ἑσπερινὸς χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερωντίου, ἐνῶ ἀνήμερα τελέσθηκε ὁ Ὁρθρος καὶ Ἀρχιερατικὸ Συλλεiturγο προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Γρηγορίου, μὲ τὴν συμμετοχὴ τῶν Σεβ/των Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερωντίου καὶ Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου. Στὸ Κοινωνικὸ ὠμίλησε ὁ Σεβασμιώτατος κ. Γερώντιος.

Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας τελέσθηκε ὁ Γ' Κατανυκτικὸς Ἑσπερινὸς χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φιλίππων καὶ Μαρωνείας κ. Ἀμβροσίου. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ Ἑσπερινοῦ πραγματοποιήθηκε Ἐκδήλωση τῆς τοπικῆς Ἱ. Μητροπόλεως, ἡ ὁποία περιελάμβανε ὕμνους ἀπὸ τὴν Χορωδία αὐτῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ κ. Θεμιστοκλῆ Ἰωάννου, καθὼς καὶ ὁμιλία ὑπὸ τοῦ Αἰδ/του Πρεσβυτέρου π. Χρήστου Ζάπριου ἐκ Σερρών μὲ θέμα: «Ἡ Ἀσκητικὴ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ στὸ Σήμερον». Τὴν Ἐκδήλωση ἐπιλόγισε ὁ Σεβ. Θεσσαλονίκης κ. Γρηγόριος ἐκφράζοντας τὶς δέουσες εὐχαριστίες.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ - ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928. Δημοσιογραφικὸν Ὅργανον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Περίοδος Γ' ἔτος 76ον Τεύχος 1050 Ἰανουάριος - Φεβρουάριος 2026. Ἰδρυτής: Ἀνδρέας Βαπορίδης († 1976). Ἐκδότης: Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ. Διευθυντής: † Ὁ Δημητριάδος Φώτιος. Διευθυνσις: Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ. Συνδρομαί: Ἐσωτερικοῦ ἐτήσια 15 εὐρώ, Ἐξωτερικοῦ 25 \$ Η.Π.Α. Τιμὴ φύλλου 1 εὐρώ. ISSN: 1107-6763. Ἰδιοκτησία - Κεντρικὴ Διάθεσις: «ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ» ὁδὸς Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ. Τηλ.: 2103828280 - Fax: 2103847365, www.ecclesiagoc.gr, e-mail: ecclesiagoc@gmail.com Τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα ἀποδίδονται εἰς τὴν διεύθυνσιν. Συνδρομαί: Τραπεζικὸς Λογαριασμὸς Γενικοῦ Ταμείου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εἰς Ἐθνικὴν Τράπεζαν (IBAN): GR030110040000004029602812, ΚΩΔ. SWIFT ΤΡΑΠΕΖΗΣ (BIC): ETHNGRAA